اورتودوقسیا

احلاقی ودینی رساله

مدیر مسؤل : ملەتیوس لوقاکیس — محل اداره : فنار روم پطریقخانه

Ἔτος Α΄ 31 Μαΐου 1926 Τεῦχος 2

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
Καθηγητὴς Ἱ. Θεολογ. Σχολῆς Χάλκης

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΤΑΙ

Ἀντιγράφεται ἡ ἱστορία, ἀντιγράφεται δὲ ὄχι πάντοτε μετὰ διορθώσεων ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἀλλὰ πολλάκις μετὰ παραμορφώσεων ἐπὶ τὸ χεῖρον. Καὶ αὗται αἱ ἐσχάτως ὑπερέντασιν λαβοῦσαι κουφότητες καὶ ἐκκεντρικότητες τοῦ γυναικείου συρμοῦ, αἱ περὶ τὴν κόμμωσιν παρεκκλίσεις ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ καὶ κοσμίου καὶ περὶ τὴν ἐνδυμασίαν παρεκτροπαὶ ἀπὸ τοῦ σεμνοῦ δὲν εἶναι ὅλως πρωτοφανεῖς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἠθῶν, ἀλλ' εἶχον κατὰ καιροὺς καὶ τὰ προηγούμενα αὐτῶν, καὶ ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὸ εἶδος καὶ τὴν ἔκφανσιν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰς πηγὰς καὶ ῥίζας αὐτῶν, καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν.

Καὶ φαίνεται μὲν ὅτι πρόκειται περὶ πράγματος ὅλως ἀδιαφόρου καὶ ἀνωδύνου, πλὴν δὲν εἶναι τοιοῦτον, ἀλλ' ὅπως εἶναι αἴτιον ἅμα καὶ αἰτιατὸν χαλαρώσεως τῶν ἠθῶν, τοιουτο-

τρόπως θᾶττον ἢ βραδύτερον παρακολουθεῖται καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀποτελεσμάτων, ὅσα εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων, ὥς τε ἀτόμων καὶ ὡς ὁμάδων, συνεπάγεται ἡ τῶν ἠθῶν ἔκλυσις. Εἶναι γνωστὸν τὸ ἀξίωμα, ὅτι οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἄνευ αἰτίου. Ἀλλ' ἐπίσης ἰσχύει καὶ τἀνάπαλιν, καὶ οὐδὲν αἴτιον ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ πᾶν τὸ ὁπωσδήποτε γενόμενον, αἰτιατὸν ὄν, ἐνεργεῖ καὶ αὐτὸ ὡς αἴτιον καὶ παράγει ἀνάλογον ἀποτέλεσμα. Εἶναι τοῦτο νόμος θεοσύστατος, διέπων τὸν κόσμον ἅπαντα, καὶ ὄχι μόνον τὸν φυσικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἠθικόν, νηποινεὶ δὲ δὲν καταπατῶνται οὔτε οἱ φυσικοὶ οὔτε οἱ ἠθικοὶ νόμοι. «Μὴ πλανᾶσθε», ἔγραφεν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· «Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει. Ὅτι ὁ σπείρων εἰς τὴν σάρκα αὐτοῦ ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ θερίσει φθοράν, καὶ ὁ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα ἐκ τοῦ πνεύματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον».

Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν ὑλισμοῦ, ἐὰν μὴ καὶ θεωρητικοῦ, πάντως ὅμως πρακτικοῦ, εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν πιστεύεται τὸ ἐναντίον παρ' ὅ,τι λέγει ὁ Ἀπόστολος, πιστεύεται ὅτι σπείροντες εἰς τὴν σάρκα θερίσομεν ἐκ τῆς σαρκὸς ζωήν, ὅτι φροντίζοντες περὶ μόνης τῆς κατὰ σάρκα ζωῆς καὶ περὶ μόνης τῆς αὐξήσεως τῶν πόρων καὶ τῶν μέσων τῆς ὑλικῆς εὐζωΐας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐξωραϊσμοῦ τοῦ βίου, θὰ ἐξασφαλίσωμεν, ἔστω καὶ κατὰ κόσμον, τὴν ἀληθῆ ἡμῶν εὐδαιμονίαν, δὲν διδασκόμεθα δὲ ὄχι μόνον ὑπὸ τῶν εἰσηγήσεων καὶ νουθεσιῶν τῶν ἄλλως φρονούντων, ἀλλ' οὐδὲ ὑπὸ τῆς πείρας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν αἰώνων, ὅτι ὅπου καὶ ὁσάκις οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχον ἄλλα καὶ ὑψηλότερα ἰδεώδη τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἤ, ἔχοντες ἐν τῇ θεωρίᾳ τοιαῦτα, ἦσαν ἐν τῇ πράξει χείρονες τῶν μὴ ἐχόντων, ἐκεῖ ἐπετεύχθη μέν τις προσωρινὴ ἴσως εὐεστὼ καὶ ἀπατηλὴ λάμψις, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐβράδυνε τὴν λάμψιν νὰ διαδεχθῇ σκοτασμὸς καὶ τὴν εὐπραγίαν κακοδαιμονία ἐσχάτη.

Διανύομεν τὸν 27ον αἰῶνα, ἀφ' ὅτου εἷς τῶν μεγάλων προφητῶν τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Ἡσαΐας, πικρῶς θρηνῶν καὶ στηλι-

τεύων τὴν θρησκευτικὴν στρέβλωσιν καὶ τὴν ἠθικὴν διαφθοράν, τὴν τότε ἐν αὐτῇ τῇ Ἱερουσαλὴμ σοβοῦσαν καὶ πάσας σχεδὸν τὰς κοινωνικὰς τάξεις λυμαινομένην, δὲν ἐδίστασε νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ νὰ στηλιτεύσῃ τὸ φιλόκενον καὶ φιλόκοσμον τῶν ***θυγατέρων τῆς Ἱερουσαλήμ,*** τὴν νοσηρὰν αὐτῶν φιλαρέσκειαν καὶ τὴν ἐξεζητημένην φιλοκοσμίαν, καὶ ὄχι μόνον νὰ στηλιτεύσῃ αὐτήν, ἀλλὰ θεωρῶν αὐτὴν καὶ ὡς συντελεστικὴν εἰς τὴν δείνωσιν τῆς κρατούσης διαφθορᾶς νὰ προαναγγείλῃ πρὸς τὰς ἀδιορθώτους τὰ ἀναμένοντα αὐτὰς δεινά, νὰ προειδοποιήσῃ αὐτὰς περὶ τῶν συμφορῶν, ὅσαι θὰ καταλάβωσι καὶ αὐτάς, ὅταν κατὰ τῆς γενεᾶς τῆς ἀσεβοῦς καὶ διεφθαρμένης θὰ ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα τῆς ἄνωθεν ἐκδικήσεως καὶ θὰ ἐνσκήψῃ ἡ δικαία ὀργὴ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐπεβεβαίωσαν τὰ γεγονότα τὰς προρρήσεις τοῦ προφήτου, καὶ ὄχι μόνον ἡ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ ἐπελθοῦσα Ἀσσυριακὴ αἰχμαλωσία, ἀλλὰ καὶ τὰ δεινὰ τῆς Βαβυλωνιακῆς μετοικεσίας, τὰ μετὰ τέσσαρας ὅλας γενεὰς ἐπισκήψαντα, δεινά, κατ' οὐδὲν ὑπολειπόμενα τῆς πανωλεθρίας ἐκείνης, περὶ ἧς ἔλεγεν ὁ Κύριος ἀγόμενος εἰς τὸν σταυρόν· «θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμέ, ἀλλ' ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν».

Οἱ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα κατὰ ἄνθρωπον μόνον κρίνοντες, ἐκτὸς δὲ καὶ ὄπισθεν τῶν ἀνθρωπίνων ἐλατηρίων καὶ ἀγώνων οὐδένα ἄλλον παράγοντα ἀναγνωρίζοντες, ἄλλως βεβαίως ἐξηγοῦσι καὶ τὰ γεγονότα ἐκεῖνα, χαρακτηρίζουσι δὲ ὡς ***μικρολογίαν*** μὲν τὸ διδόναι σημασίαν εἰς τὸ οὕτως ἢ οὕτως ἐνδύεσθαι καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ***ἀμβλυωπίαν*** δὲ τὸ μὴ διαβλέπειν τὰ παντοῖα τεχνολογικὰ καὶ οἰκονομολογικὰ πλεονεκτήματα τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα γυναικείας σπουδῆς καὶ φιλοτιμίας.

Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ βεβαίως εἶναί τι ἀδιάφορον τὸ οὕτως ἢ οὕτως ἐνδύεσθαι καὶ ὑποδύεσθαι καὶ στολίζεσθαι. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀδιάφορος ἡ διάθεσις καὶ πρόθεσις, ἡ ὑπαγορεύουσα καὶ ὑποτρέφουσα τὴν τοιαύτην φιλοτιμίαν, τὴν τοιαύτην θεοποιΐαν καὶ λατρείαν τοῦ ματαίου συρμοῦ; Εἶναι ἐπίσης ἀδιάφοροι αἱ

ἠθικαὶ ζημίαι καὶ παρεκτροπαί, αἱ ἐξ αὐτῆς προκύπτουσαι; Καὶ ἐξαγοράζονται διὰ τῶν ὑλικῶν ἐπωφελημάτων αἱ ἠθικαὶ ζημίαι, αἱ ἐξ αὐτῆς προσγινόμεναι εἰς τὴν χρηστότητα τῶν ἠθῶν, εἰς τὴν σεμνότητα καὶ αἰδημοσύνην, τὴν πρώτην ταύτην τῶν γυναικείων ἀρετῶν; Καὶ δὲν εἶναι ἐγκληματικὸν τὸ ἀδιαφορεῖν περὶ τῶν ἠθικῶν καὶ ὑποθάλπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀδυναμίας καὶ ἐκμεταλλεύεσθαι αὐτὰς χάριν τοῦ Μαμμωνᾶ τῆς ἀδικίας; Ζῶμεν λοιπὸν διὰ τὴν ὕλην, καὶ μόνην τὴν ὕλην, καὶ δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλα ὑψηλότερα καὶ ἰδανικώτερα σπουδάσματα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου; Καὶ κατὰ τί ὑπερέχουσι τοῦ ἐσχάτου εἴδους τῶν ἐθνικῶν καὶ εἰδωλολατρῶν οἱ ἀντιποιούμενοι ἀνωτέρας θεογνωσίας καὶ θεοσεβείας καὶ ἀνωτέρας ἠθικῆς;

Μὴ πλανώμεθα· Θεὸς οὐ μυστηρίζεται, καὶ ὀλίγον πρότερον καὶ ὀλίγον ὕστερον ἐπισκήπτουσιν οἱ κεραυνοὶ τῆς θείας ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδιορθώτων καὶ τὴν θείαν μακροθυμίαν ὡς ἀδιαφορίαν ὑπολαμβανόντων. Ἦσαν πολλῷ σοφώτεροι, πολλῷ μεγαλοφυέστεροι καὶ μεγαλοψυχότεροι οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ διαβλέποντες τὰ ἐπιλήψιμα καὶ ἐπικίνδυνα καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις σπουδάσμασι τῶν θυγατέρων τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἰδοὺ πῶς στηλιτεύονται αἱ Ἱεροσολυμίτιδες τοῦ ὀγδόου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος ὑπὸ ἑνὸς τῶν μεγάλων κηρύκων τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν (Ἡσαΐας 3,16—4,1).

«Ἐπειδὴ αἱ θυγατέρες Ἱερουσαλὴμ ὑπερηφανεύθησαν, καὶ τεταμένῳ καὶ ὑψηλῷ τραχήλῳ περιπατοῦσι καὶ περιφέρουσι μὲν ὄμματα ἐρωτύλα, βαδίζουσι δὲ πηδητικῶς καὶ φέρουσι περὶ τοὺς πόδας περισφύρια τρίζοντα, διὰ τοῦτο θὰ ἀπεσχαρώσῃ ὁ Θεὸς τὴν κορυφὴν τῶν θυγατέρων τῆς Σιών, καὶ τὴν χηλὴν αὐτῶν θὰ ἐκκαλύψῃ ὁ Κύριος.

Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ᾽ αὐτοῦ ὁ Κύριος τὸ κόσμημα τῶν τριζόντων περισφυρίων καὶ θὰ περιέλῃ τοὺς κυκλίσκους καὶ τοὺς μηνίσκους, τὰ ἐνώτια καὶ τὰ ψέλλια, καὶ τοὺς πέπλους τοὺς τρομώδεις, τοὺς κεκρυφάλους καὶ τὰς ἀναδέσμας, τοὺς κεστοὺς καὶ τὰς μυροθήκας, καὶ τὰ βασκάνια,

καὶ τοὺς δακτυλίους, καὶ τὰ ἐπιρρίνια, τὰς στολὰς τὰς κεντητάς, καὶ τὰς ἐφεστρίδας, καὶ τὰ περιβόλαια, καὶ τοὺς θυλάκους, τὰ κάτοπτρα καὶ τοὺς χιτωνίσκους καὶ τὰς μίτρας καὶ τὰ θέριστρα, καὶ ἀντὶ μὲν τῆς εὐοσμίας θὰ ἐκπέμπωσι δυσοσμίαν, ἀντὶ δὲ ζώνης θὰ περίκεινται σχοινίον, καὶ ἀντὶ καλλικομίας θὰ ἔχωσι φαλάκρωμα, ἀντὶ δὲ χλανίδος, σάκκινον περίβλημα, στίγμα ἀντὶ κάλλους.

Ἐν μαχαίρᾳ θὰ πέσωσιν οἱ ἄνδρες σου, καὶ ἐν μάχῃ οἱ γενναῖοί σου, τῆς δὲ πόλεως (Ἱερουσαλὴμ) θὰ στενάζωσιν αἱ πύλαι καὶ θὰ πενθῶσιν αἱ ἀγοραί, αὐτὴ δὲ θὰ κάθηται ἔρημος καὶ κενή. Καὶ θὰ ἐπιληφθῶσιν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἑνὸς ἀνδρὸς ἑπτὰ γυναῖκες λέγουσαι· τὴν τροφὴν ἡμῶν θὰ ποριζώμεθα ἡμεῖς, καὶ περὶ τῆς ἐνδυμασίας ἡμῶν θὰ φροντίζωμεν ἡμεῖς. Μόνον νὰ φέρωμεν τὸ ὄνομά σου ὡς γυναῖκές σου, ὅπως ἀφαιρέσῃς ἀφ᾽ ἡμῶν τὸ ὄνειδος τῆς ἀγαμίας».

Τῶν χρόνων καὶ τῶν τόπων αἱ διαφοραὶ δὲν μεταβάλλουσι τὴν οὐσίαν· ὃ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει πάντοτε καὶ πανταχοῦ. Μένει ἡ οὐσία ἡ αὐτή, καὶ ἐὰν ὁ θερισμὸς ὑποτεθῇ ὀλίγον τι γλίσχρος καὶ πενιχρός, ἢ ὀλίγον τι δαψιλὴς καὶ πλούσιος.

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΗΓΗΝ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Μία τῶν ὡραιοτέρων σκηνῶν τῆς Εὐαγγελικῆς Ἱστορίας εἶναι καὶ ἡ συνάντησις τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Σαμαρείτιδος, ἡ ὁποία τόσον ἀριστοτεχνικῶς ἀπεικονίζεται εἰς τὸ εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. (Ἰω. Δ΄ 1—30).

Εἰς τὸν διαμειφθέντα διάλογον, ὁ ὁποῖος περικλείει ὅ,τι ὡραῖον εἰς τεχνικὴν παράστασιν καὶ ὅ,τι ὑπέροχον εἰς ἔκφρασιν αἰωνίων ἀληθειῶν, ἀπεκαλύφθη ὅλη ἡ ἀπαράβλητος ἀξία καὶ ὑπεροχὴ τοῦ ζωοποιοῦντος πνεύματος ὑπὲρ τὸ γράμμα, τῆς οὐσίας ὑπὲρ τὸν ἄγονον τύπον, τῆς ψυχῆς

ὑπὲρ τὴν σάρκα, ὅλη ἡ εὐρύτης τῆς νέας θρησκείας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν στενότητα καὶ τὸ ἀνελεύθερον πνεῦμα τῆς παλαιᾶς.

Ὁδοιπορῶν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν, σταματᾷ τὸ βῆμα παρὰ τὸ περιλάλητον φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εἰς τὰ πρόθυρα τῆς σαμαρειτικῆς πολίχνης Συχέμ, διὰ νὰ ἀναπαύσῃ τὸ καταπεπονημένον σῶμά του εἰς τὴν δρόσον τῆς ἐρημικῆς ἐκείνης ὀάσεως. Οἱ μαθηταὶ εἶχον ἀπέλθει διὰ νὰ ἀγοράσουν τροφάς. Οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἐκεῖ· εἰς τὴν μεσημβρινὴν δ' ἐκείνην ὥραν, τὴν μονότονον ἡσυχίαν τοῦ μονήρους περιβάλλοντος μόλις ἐτάραττε τὸ γλυκὺ κελάρυσμα τοῦ ἠρέμα ῥέοντος ὕδατος.

Τὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου, ἀπερροφημένου εἰς τὰς σκέψεις τῆς μεγάλης ἀποστολῆς του, ἐτέρπετο μακρόθεν εἰς τὴν θέαν τῶν χρυσιζόντων ἀγρῶν. Καὶ εἰς τὸ θεῖον ὄμμα του ὁ ἐπικείμενος θερισμὸς παρίστατο ὡς σύμβολον καὶ προεικόνισμα τῆς πλουσίας πνευματικῆς συγκομιδῆς εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀπέστελλε μετ' ὀλίγον τοὺς μαθητάς.

Ἀλλ' ἡ σκηνοθεσία μετ' ὀλίγον ἀλλάσσει. Προσέρχεται γυνὴ Σαμαρεῖτις μὲ τὴν ὑδρίαν της διὰ νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ. Καὶ μὲ τὰς ἀφελεῖς ἀπορίας της τὰς ὁποίας διατυπώνει πρὸς τὸν ἄγνωστον ἕως τότε συνομιλητὴν δίδει ἀφορμὴν εἰς πρωτάκουστον διδασκαλίαν.

Ἀνώτερος τῶν συγχρόνων προλήψεων αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπέτρεπον τὴν μετὰ γυναικὸς καὶ μάλιστα ἁμαρτωλοῦ συνομιλίαν, αἱ ὁποῖαι ἤγειρον ἀνυπέρβλητον μεσότοιχον μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ ἀλλογενῶν, δὲν ἀποφεύγει ὁ Θεάνθρωπος τὴν πρὸ ὀλίγου προσελθοῦσαν σαμαρείτιδα. Τοὐναντίον, μὲ τὴν ἀγάπην ἐκείνην καὶ τὴν συμπάθειαν μὲ τὴν ὁποίαν διεγίνωσκε καὶ ἐθεράπευε τὴν ἀσθένειαν τῆς συγκυπτούσης ὅσον καὶ τὰς πλάνας τῶν συγχρόνων του, τὴν παράδοξον πτωχείαν τοῦ φιλοκόσμου πλουσίου ὅσον καὶ τὴν τραγικὴν θέσιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς των ἔθεσαν τὴν ἡδονήν, ἐπικοινωνεῖ πρὸς τὴν περιφρονημένην ἐκείνην γυναῖκα, τὴν ἀπόβλητον τῆς κοινωνίας· καὶ τῇ ἀποκαλύπτει τὸ σχέδιον τοῦ θείου Ναοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ ἀνήγειρεν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν ἀρχαίων πλανῶν καὶ προλήψεων πάσης μορφῆς.

Ὁ ἐρημικὸς ἐκεῖνος τόπος, ὁ ὁποῖος ἔκτοτε φέρει τὸ ὄνομα τῆς σαμαρείτιδος, μεταβάλλεται εἰς ἄμβωνα τοῦ ὑψηλοτέρου χριστιανικοῦ κηρύγματος. Τὸ δροσερὸν νᾶμα τῆς πηγῆς, κατὰ τὸν ἀμίμητον διδακτικὸν τρόπον τοῦ Ἰησοῦ, δίδει τὸ ὡραιότερον σύμβολον εἰς «**τὸ ὕδωρ τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον**» ἡ φυσικὴ δίψα τὴν ἐκφραστικωτέραν εἰκόνα εἰς τὰ εὐγενέστερα ἰδανικὰ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἀπὸ τῶν ὑλικωτέρων τοῦ σώματος ἀναγκῶν προβιβάζων βαθμιαίως τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῆς συνομιλητρίας εἰς τὰς ὑψηλοτέρας πτήσεις

τῆς ψυχῆς, συμπληροῖ ὁ θεῖος Διδάσκαλος τὴν ὡραίαν διδαχήν του μὲ τὸ ἐπιγραμματικὸν ἐκεῖνο : «***Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν***».

Καὶ μὲ βλέμμα προφητικὸν διοπτεύων τοὺς αἰῶνας εἰς τὰς ἐκτάσεις τοῦ μέλλοντος, προλέγει μὲ τόνον θριαμβευτικὸν τὴν ἠθικὴν κυριαρχίαν του ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν. Ἡ λατρεία τῆς νέας θρησκείας, ἡ καθαρὰ λατρεία τοῦ Οὐρανίου Πατρός, οὔτε πατρίδα γνωρίζει, οὔτε τοπικὰ ὅρια, οὔτε ὡρισμένας ἐποχάς, οὔτε φυλετικὰ προνόμια, οὔτε ἐθνικὰς περγαμηνάς.

Χωρὶς νὰ ἀποκηρύττῃ τὰς εἰθισμένας λειτουργικὰς πράξεις καὶ τελετάς, εἰς τὰς ὁποίας ἀντικατοπτρίζεται ἡ λάμψις τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν τῆς θρησκείας, κατακρίνει τὴν στενότητα τῆς ἀντιλήψεως πάσης ἐποχῆς, ἥτις τείνει νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸν τύπον εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ σύμβολον εἰς τὴν πραγματικότητα, τὴν σκιὰν εἰς τὸ σῶμα, τὴν πρᾶξιν εἰς τὴν διάθεσιν, τὴν ἐκδήλωσιν εἰς τὸ φρόνημα, τὴν ἐξωτερικὴν λατρείαν εἰς τὴν ἐσωτερικήν. Καὶ διακηρύττει ὅτι οὔτε τὸ ὄρος Γαριζίν, τὸ περιώνυμον προσκύνημα τῶν Σαμαρειτῶν, οὔτε ὁ ναὸς τῶν Ἱεροσολύμων, τὸ παλλάδιον τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, δύνανται εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἐγείρουν ἐγωϊστικὰς ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ἀληθινῆς λατρείας. Πᾶς τόπος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς Ναὸς διὰ τὴν ἐλευθέραν ἔκφρασιν τῶν πλημμυρούντων τὴν ψυχὴν αἰσθημάτων, διὰ τὴν λατρείαν Ἐκείνου, ὅστις διὰ τῆς παρουσίας του ἁγιάζει τὰ πάντα.

Ἡ ἀληθινὴ λατρεία, ἡ ἀξία τοῦ Οὐρανίου Πατρός, ἔχει ἱδρυμένον τὸ θυσιαστήριόν της εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ προσφέρεται ὅπου δήποτε καὶ ἂν εὑρίσκεται οὗτος, εἰς τὸ σκότος τῆς φυλακῆς καὶ εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἀνακτόρου, εἰς τὴν πενιχρότητα τῆς κατακόμβης καὶ εἰς τὸν πλοῦτον τοῦ ναοῦ, εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, εἰς τὸ εὔπλοοῦν σκάφος καὶ εἰς τὸν καταποντιζόμενον Τιτανικόν.

Διότι τὰ στοιχεῖα της εἶνε ἡ ἁγνότης τοῦ φρονήματος, ἡ καθαρότης τῆς καρδίας, ἡ εὐγένεια τοῦ αἰσθήματος τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη. Ἄνευ τούτων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ λατρεία, προσευχή, δὲν ὑπάρχουν κἂν ἄνθρωποι, ἀλλὰ πεῖναι καὶ δίψαι καὶ ὀρέξεις, ζητοῦσαι διαρκῶς τὴν ἱκανοποίησιν. Οἱ δὲ ἐξωτερικοὶ τύποι ἔχουν σημασίαν καὶ ἀξίαν μόνον ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦν τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὴν θεραπείαν τῆς θρησκείας καὶ οὐχὶ αὐτὴν τὴν θρησκείαν.

Εἶνε τόσον τὸ ἠθικὸν φῶς τὸ ἀπὸ τοῦ ἐρημικοῦ ἐκείνου τόπου διαχυθέν, τὸ μεταμορφῶσαν τὴν ἁμαρτωλὸν Σαμαρείτιδα εἰς ἐνθουσιώδη εὐαγγελίστριαν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε οὐδ' αὐτὸς ὁ Ρενὰν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν γοητείαν του.

«Ὅτε ἀπήγγειλεν ὁ Ἰησοῦς τὸ «Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυ-

νοῦντας Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν»—ὁμολογεῖ οὗτος—ὑπῆρξεν ἀληθῶς Θεοῦ Υἱός. Καὶ ἦσαν οἱ λόγοι οὗτοι τὸ θεμέλιον, ἐφ' οὗ θὰ ἐστηρίζετο τὸ οἰκοδόμημα τῆς νέας θρησκείας· ἵδρυσε τὴν καθαρὰν λατρείαν, ἄνευ πατρίδος, ἄνευ τοπικῶν καὶ χρονικῶν ὁρίων καὶ δεσμῶν, τὴν λατρείαν πρὸς τὴν ὁποίαν θὰ σύρωνται πᾶσαι αἱ πεφωτισμέναι ψυχαὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ θρησκεία Του δὲν κατέστη μόνον ἡ ὡραία θρησκεία τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ἀπεδείχθη καὶ ἡ ἀπόλυτος, ἡ πανανθρώπινος θρησκεία. Καὶ ἐὰν εἰς τοὺς ἄλλους πλανήτας ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι θρησκεύοντες, ἡ θρησκεία των δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶνε διάφορος ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς διεκήρυξε παρὰ τὴν πηγὴν τοῦ Ἰακώβ».

† Ο Μ. ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἐξαγγείλαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ τὴν ληφθεῖσαν τελευταίως Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν ἀπόφασιν περὶ συγκλήσεως Προκαταρκτικοῦ Συνεδρίου ἐξ ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν Ἁγίων Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ δύο σχετικὰ Πατριαρχικὰ γράμματα, ἐν περιλήψει δὲ τὰς ἀπαντήσεις τῶν ἁγίων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Α΄

Ἀριθμ. Πρωτ. 2957

Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Πατριάρχα τῆς Μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Γρηγόριε, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Τὴν ἐν Συνόδῳ Ὀρθοδόξῳ Οἰκουμενικῇ Συνέλευσιν τῶν ἁπανταχοῦ τῆς Ἐκκλησίας Ἐπισκόπων, ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὁρισθεῖσαν καὶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 2006 καὶ ἡμερομ. κζ΄ Μαΐου αϡκδ΄ γραμ-

ματος αὐτῆς ἐξαγγελθεῖσαν, οὐ μόνον μετὰ χαρᾶς ἐδέξαντο, ἀλλὰ καὶ τὰ μάλα ἐπείγουσαν ἐλογίσαντο πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι.

Καὶ ἐνεκρίθη μὲν τότε, συνῳδὰ προηγουμένῃ ἀποφάσει τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. πρωτ. 3622 καὶ ἡμερομ. ιη' Ἰουλίου ͵αρκγ' γράμματος αὐτῆς ἀνακοινωθείσῃ, ἵνα ἡ μελετωμένη Σύνοδος κατάρξηται τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἐν αὐτῇ τῇ χιλιοστῇ ἑξακοσιοστῇ ἐπετηρίδι τῆς Α' Ἁγίας ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμ. Συνόδου, διά τε τὸ αἴσιον τῆς κατὰ χρόνον συμπτώσεως καὶ πρὸς μείζονα ἔξαρσιν τοῦ ἐπὶ ταύτῃ ὁρισθέντος πανορθοδόξου πανηγυρισμοῦ, πλήν, διὰ τὰς ἀπὸ τῶν καιρῶν ἀνυπερβλήτους δυσχερείας, ἀδύνατος ἀπέβη ἡ πλήρωσις τοῦ κοινοῦ πόθου.

Ὅτι δὲ τὰ ἐν τῇ διαδρομῇ τῶν αἰώνων καὶ τῇ ἀκατασχέτῳ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἐξελίξει ἀνακύψαντα πολλαπλᾶ ζητήματα, ὁσημέραι ἐπαυξανόμενα, προβάλλουσι σήμερον ὑπὸ μᾶλλον ἐπείγουσαν μορφὴν καὶ μονονουχὶ ἐκβιάζουσι τὴν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας λύσιν ἢ διευθέτησιν αὐτῶν, τοῦτο παρὰ πάσαις ὁμοφώνως ἀνωμολόγηται ταῖς ἁπανταχοῦ Ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις τοῦ Χριστοῦ.

Τούτου δὴ ἕνεκα, ἡμεῖς μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τὸ ἀσύμφορον τῆς περαιτέρω ἀναβολῆς καθορῶντες, ἐν πλήρει δὲ ὄντες ἐπιγνώσει καὶ ἐκτιμήσει τῆς ἀνάγκης, ὅπως ἐν ἀγάπῃ ἀδελφικῇ χωρήσωμεν ἅπαντες εὐθὺ πρὸς τὴν σύγκλησιν, ἔγνωμεν ἐπανελθεῖν εἰς τὴν πέρυσι ληφθεῖσαν καὶ ἀποδεκτὴν γενομένην ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ὡρίσαμεν, ἵνα ἡ Σύνοδος συγκροτηθῇ μέν, Θεοῦ διδόντος, τὸ ἐπιὸν 1926 ἔτος, ἐγκαινίσῃ δὲ τὸ ἔργον αὐτῆς ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἐνδόξῳ ἑορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς, τῇ γενεθλίῳ δηλονοῦν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἡμέρᾳ, ἥτις καὶ χρονικῶς τοσοῦτον ἀφίσταται, ὅσον ἀπαιτεῖ χρόνον ἡ συμπλήρωσις τῆς μελέτης τῶν θεμάτων ἀπὸ μέρους μιᾶς ἑκάστης τῶν Ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Καὶ περὶ μὲν τῶν κυρίων θεμάτων καὶ ζητημάτων τῶν πρὸς συνδιάσκεψιν ἐν τῇ Συνόδῳ προβλητέων, ὅσα καὶ σήμερον μελέτης ἄξια κρίνομεν, ταῦτα ἀνάγραπτά εἰσιν ἐν τῷ ἐγκαίρως ἤδη καταρτισθέντι παρ' ἡμῖν καὶ πρὸς τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας διαπεμφθέντι «Διαγράμματι ἐργασιῶν τῆς μελλούσης, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, Οἰκουμεν. Συνόδου 1925». Ὑπ' ὄψει δ' ἔχοντες καὶ ὅσα ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ ἐπέστειλεν ἡμῖν ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 372 καὶ ἡμερομηνίαν κστ' Μαρτίου ͵αρκδ' γράμματος Αὐτῆς ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τῶν Ἁγιωτάτων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, παρακαλοῦμεν ἵνα ἐπιπροσθέτως δηλώσῃ ἡμῖν εἴ τι ἄλλο νῦν κρίνει ἀναγραφῆς καὶ μελέτης ἄξιον, πρὸς ἔγκαιρον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γνώμης πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκπόνησιν τοῦ ὁριστικοῦ Προγράμματος.

Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ τόπου τῆς συνελεύσεως, ἡ καθ' ἡμᾶς 'Εκκλησία, ἀνυθεωροῦσα τὴν περὶ τῆς 'Αγίας Πόλεως 'Ιερουσαλήμ, ὡς τόπου καταλλήλου, ἀπόφασιν αὐτῆς, εὑρίσκει νῦν, ἐν συμφωνίᾳ καὶ πρὸς ἄλλας 'Εκκλησίας, κατὰ πάντα πρόσφορον τὸ "Αγιον "Ορος "Αθω, οὐ μόνον διὰ τὴν ἣν ἐνέχει ἱστορικὴν σημασίαν τὸ περιώνυμον τοῦτο τῆς μοναστικῆς Πολιτείας Κέντρον καὶ τὸν ἐν Βιβλιοθήκαις πνευματικὸν θησαυρόν, χρησιμώτατον εἰς τὸ ἔργον τῆς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κεντρικὴν αὐτοῦ θέσιν καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν μέσων τῆς ξενίας τῶν συνελευσομένων 'Ιεραρχῶν μιᾶς ἑκάστης 'Εκκλησίας.

Ταύτην δὴ τὴν γνώμην καὶ ἀπόφασιν τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας, ἐν ἀγάπῃ τῇ ἐν Κυρίῳ 'Ιησοῦ τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν, ἐξαγγέλλοντες τῇ 'Υμετέρᾳ Μακαριότητι, ἐπ' ἐλπίδι ἀποδοχῆς καὶ προσηκούσης ἀπὸ μέρους Αὐτῆς προνοίας πρὸς συμπλήρωσιν κατ' ἰδίαν παρὰ τῆς 'Αγιωτάτης, ἧς προεδρεύει, 'Εκκλησίας τῆς ὑπολειπομένης αὐτῇ σχετικῆς ἐργασίας, προσδοκίᾳ πολλῇ ἀναμένομεν ἄμεσον παρ' Αὐτῆς ἀπάντησιν.

'Εκτενῶς δὲ τοῦ Κυρίου δεόμενοι ἵνα ἡ πανσθενουργὸς τοῦ Παναγίου Πνεύματος χάρις, ἡ φωτίσασα τοὺς πρώτους διδασκάλους τῆς πίστεως καὶ κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ περιφανεῖ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, συναγείρῃ καὶ ἡμᾶς πάντας ἐν τῇ ἐλπιζομένῃ Συνόδῳ καὶ καταυγάσῃ τὰς διανοίας ἡμῶν, πρὸς τὴν ἀπὸ κοινοῦ μελέτην καὶ συνεξέτασιν καὶ θεόπνευστον ἐπὶ τῶν ἀπορουμένων ἀπόφανσιν, περιπτυσσόμεθα καὶ αὖθις Αὐτὴν ἀσπασμῷ ἀδελφικῷ τῷ ἐν Κυρίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

αϡκε' Δεκεμβρίου ι'.

Τῆς 'Υμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† '*Ο Κωνσταντινουπόλεως* **ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ**

Σημ.—Παρόμοιον Πατριαρχικὸν γράμμα ἀπεστάλη καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς Μακαριωτάτους Πατριάρχας καὶ Προέδρους τῶν Αὐτοκεφάλων 'Εκκλησιῶν. Διὰ τοῦ ἐν Μόσχᾳ Πατριαρχικοῦ ἀντιπροσώπου ἐγνώσθη ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐκεῖ ἁρμοδίους ἐκκλησιαστικοὺς παράγοντας.

Β'

1) 'Εκκλησία 'Αλεξανδρείας. — 'Ο Σεβ. Τοποτηρητὴς τοῦ Θρόνου Μητροπολίτης Τριπόλεως κ. Θεοφάνης διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπ' ἀριθμ. 120 καὶ 5 'Ιανουαρίου ἐ. ἔ., ἐκδηλοῖ μὲν τὴν χαρὰν τῆς 'Ι. Συνόδου «ἐπὶ

τῇ ἐπαναλήψει τῆς πρωτοβουλίας πρὸς συγκρότησιν τῆς ὑπὸ μελέτην Οἰκ. Συνόδου παρὰ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως», προστίθησι δὲ ὅτι «πᾶσα ἀπάντησις ἐπὶ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ περιεχομένου» τοῦ ἐν λόγῳ Πατριαρχικοῦ γράμματος «συνοδικῇ ἀποφάσει καὶ συμφωνίᾳ ἀναβάλλεται εἰς τὸν μετὰ τὴν νέαν Πατριαρχικὴν ἐκλογὴν χρόνον, τοῦ νέου Πατριάρχου ἐσομένου ἁρμοδίου ἀπαντῆσαι ὁριστικῶς, προκειμένου μάλιστα περὶ τοιούτου σπουδαίου ζητήματος».

2) Ἐκκλησία Ἀντιοχείας. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Γρηγόριος διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 75 καὶ ἡμερ. 8 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἀνακοινοῦται ὅτι «αἱ ἀνυπέρβλητοι δυσχέρειαι καὶ αἱ σοβαραὶ περιστάσεις αἱ περιστοιχίζουσαι τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν σύγκλησιν τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως διασκεπτομένη ἀποφανθῇ. Ἄλλως, προστίθησιν, ἡ εἰς Ἅγιον Ὄρος Ἄθω μετάβασις καθίσταται δυσχερὴς καὶ ἀδύνατος ἕνεκα πολλῶν καὶ διαφόρων αἰτίων».

3) Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων. — Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1312 καὶ ἡμερομ. 17 Δεκεμβρίου 1925 ἀνακοινοῦται, ὅτι ἡ περὶ αὐτὸν Ἱ. Σύνοδος «πλήρως συμφωνοῦσα τῇ ἀδελφῇ ἐν Κων/πόλει ὅτι ὅλως ἀσύμφορός ἐστιν ἡ περαιτέρω ἀναβολὴ τῆς συγκλήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Οἰκουμ. Συνόδου, προφρόνως ἀπεδέξατο τὴν πρότασιν αὐτῆς τοῦ συγκροτηθῆναι ταύτην κατὰ τὸ ἔτος 1926, ἐγκαινίσῃ δὲ τὸ ἔργον αὐτῆς τῇ μεγάλῃ καὶ ἐνδόξῳ ἑορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς, προκρίνασα ἅμα τὸ Ἅγιον Ὄρος Ἄθω ὡς κατὰ πάντα πρόσφορον τῆς συνελεύσεως τόπον».

4) Ἐκκλησία Ρωσσίας. — Ἐκ τῶν ληφθεισῶν ἐκθέσεων συνάγεται, ὅτι προκειμένου μὲν περὶ τῆς ***ἀντιτυχωνικῆς*** μερίδος, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἱ. Σύνοδος τῆς Ὀρθοδ. Ρωσ. Ἐκκλησίας», δὲν ὑπάρχει τι τὸ νεώτερον τροποποιοῦν τὴν ἄποψιν αὐτῆς περὶ συμμετοχῆς εἰς τὴν Οἰκουμ. Σύνοδον. Προκειμένου ὅμως περὶ τῆς ἐκπροσωπούσης τὴν ***Τυχωνικὴν*** μερίδα ὁμάδος, τῆς διεπομένης ὑπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς φερούσης τὸ ὄνομα «Προσωρινὸν Ἀνώτατον Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσ. Ἐκκλησίας», κατὰ τελευταίαν ἔκθεσιν τοῦ ἐν Μόσχᾳ Πατριαρχικοῦ Ἀντιπροσώπου ἀρχιμ. Βασιλείου Δημοπούλου, ὑπ' ἀριθμ. 704 καὶ ἡμερομ. 6 Ἀπριλίου ἐ. ἔ., φαίνεται ὅτι ἡ ὁμὰς αὕτη δὲν θὰ ἀποστείλῃ ἀντιπροσώπους εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον διὰ τὸν λόγον ὅτι δῆθεν τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον διάκειται συμπαθῶς πρὸς τὴν ἀντιτυχωνικὴν μερίδα (δηλ. τὴν Ἱ. Σύνοδον). Κατὰ τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν, προκειμένου περὶ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀντωνί-

νου λεγομένης «'Αποστολικῆς 'Εκκλησίας», ὀλιγαρίθμου μὲν πλὴν ἀρκετὰ σκανδαλώδους, καὶ αὕτη φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ ἀποστείλῃ ἀντιπροσώπους διὰ τὸν αὐτὸν καὶ ἡ Τυχωνικὴ μερὶς λόγον. Ὡς πρὸς τὴν ἐν Οὐκραΐνῃ ἐκκλησ. ἀρχήν, τὴν αὐτοπαρουσιαζομένην ὑπὸ ἰδιότητα καὶ τάξιν Αὐτοκεφάλου 'Εκκλησίας, δὲν ὑπάρχει ἐπίσης νεωτέρα πληροφορία τροποποιοῦσα τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς διάθεσιν περὶ συμμετοχῆς εἰς τὴν Οἰκουμ. Σύνοδον. Περὶ τῶν λεγομένων ***αὐτοχειροτονήτων*** οὗτοι δὲν προσεκλήθησαν. Ὑπολείπεται ἡ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ρωσσικὴ Ἱεραρχία (ἐν Καρλοβιτσίῳ καὶ ἀλλαχοῦ). Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ αὕτη ἀκολουθοῦσα, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὅτι αὕτη εἶνε καὶ ἡ καθοδηγοῦσα τὴν ἐν Ρωσσίᾳ Τυχωνικὴν ἐκκλησ. ἀρχήν, θὰ τηρήσῃ ἀνάλογον στάσιν ὡς πρὸς τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

5) 'Εκκλησία Σερβίας. — Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Βελιγραδίου κ. Δημήτριος διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπ' ἀριθμ. 12 καὶ ἡμερομ. 3/16 'Ιανουαρίου ἐ. ἔ., ἐδήλου ὅτι, ἅμα τῇ συγκλήσει τῆς περὶ αὐτὸν Ἁγίας ἀρχιερατικῆς Συνόδου ἤθελεν ἐπιμείνῃ μετὰ πεποιθήσεως περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ πράγματος, ὅπως δηλαδὴ ἡ πρόσκλησις περὶ συγκλήσεως Συνόδου τῶν 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν ἐ. ἔ. γένηται δεκτή. Διὰ νεωτέρου αὐτοῦ γράμματος ὑπ' ἀριθμ. 302 καὶ ἡμερ. 11 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ., ἐδήλου ὅτι ἡ σύγκλησις Οἰκουμεν. Συνόδου εἶνε λίαν ἐφετὴ παρ' ἁπάσῃ τῇ Ἱεραρχίᾳ τῆς Σερβικῆς 'Εκκλησίας καὶ ἐζήτει ἀπάντησιν εἰς ὡρισμένα ἐρωτήματα, ἵνα γνωρίσῃ αὐτὰ εἰς τὴν περὶ αὐτὸν 'Αρχιερατικὴν Σύνοδον. Διὰ τρίτου γράμματος ὑπ' ἀριθμ. 324 καὶ ἡμερομ. 17/30 Μαρτίου ἐ. ἔ., ὁ Μακαριώτατος ἀνακοινοῖ τὴν ἐπίσημον ἀπάντησιν τῆς ἐν τῷ μεταξὺ συνελθούσης 'Αρχιερατικῆς Συνόδου, καθ' ἣν μετὰ χαρᾶς μὲν ἀποδέχεται τὴν πρότασιν περὶ συγκλήσεως Πανορθοδόξου Οἰκουμ. Συνόδου, ἀλλ' ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης, ὅπως διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἐργασίαν τῆς εἰρημένης Οἰκουμ. Συνόδου συγκληθῇ προηγουμένως Συνδιάσκεψις ἐξ ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν 'Ορθοδ. 'Εκκλησιῶν, πρὸς λύσιν πολλῶν τεχνικῆς φύσεως ζητημάτων καὶ προετοιμασίαν τῆς ἀναγκαιούσης διὰ τὴν Οἰκουμεν. Σύνοδον ἐργασίας, ὅτι πρὸς συμμετοχὴν εἰς μίαν τοιαύτην προκαταρκτικὴν Συνδιάσκεψιν ἐξουσιοδοτήθη ἁρμοδίως (δηλ. ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν Ἱεραρχῶν) ἡ ἁγία ἀρχιερατ. Σύνοδος ὅπως προετοιμασθῇ καὶ ὅτι συνεπῶς προκειμένου περὶ συμμετοχῆς εἰς Οἰκουμ. Σύνοδον δὲν δύναται νὰ ἀπαντήσῃ ἄνευ προηγουμένης συγκλήσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου. Διὰ τετάρτου γράμματος ὑπ' ἀριθμ. 653 καὶ ἡμερομ. 19 Μαρτίου—1 'Απριλίου ἐ. ἔ., ἡ Α. Μακαριότης ζητεῖ εἰς

ὡρισμένα ἐρωτήματα πληροφορίας, τὰς ὁποίας νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν μέλλουσαν ἵνα συνέλθῃ Συνέλευσιν τῆς Σερβικῆς Ἱεραρχίας.

*6) **Ἐκκλησία Ρουμανίας.***—Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Βουκουρεστίου κ. Μύρων διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπ' ἀριθμ. 161 καὶ ἡμερομ. 30 Μαρτίου ἐ. ἔ., ἀνακοινοῦται ὅτι ἡ σύγκλησις Οἰκουμ. Συνόδου κατὰ τὸ τρέχον ἔτος δὲν συγκεντροῖ τοὺς ἀπαιτουμένους ὑπὸ τῆς παρούσης καταστάσεως τῶν πραγμάτων ὅρους, ὅτι δὲν ἐγένετο ἡ ἀνάλογος προπαρασκευή, προτείνει δὲ συνοδικῶς, ὅπως ἡ μέλλουσα συνέλευσις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μὴ ὀνομασθῇ «Οἰκουμενικὴ Σύνοδος», ἀλλὰ φέρῃ τὸν χαρακτῆρα μᾶλλον προκαταρκτικοῦ καὶ προπαρασκευαστικοῦ Συνεδρίου Οἰκουμ. Συνόδου, ὅπερ νὰ συνέλθῃ τὸ ἐπιὸν ἔτος 1927, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ρουμ. Ἐκκλησίας ἀπησχολημένη οὖσα μὲ τὴν διοργάνωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς τελευταίας ταύτης διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νεωστὶ ψηφισθέντος σχετικοῦ νόμου ἀδυνατεῖ νὰ προσέλθῃ ἐφέτος εἰς τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον.

*7) **Ἐκκλησία Ἑλλάδος.***—Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος τηλεγραφικῶς καὶ εἶτα καὶ διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1829 καὶ ἡμερ. 25 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ., ἐξαγγέλλει τὴν συνοδικὴν ἀπόφασιν, καθ' ἣν «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκκλησιαστικῶν στοχαζομένη σκοπῶν καὶ εἰς τὴν ὠφέλειαν τῆς καθόλου Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας ἀφορῶσα, ἀποδέχεται τὴν κλῆσιν τῆς Ἐκκλησίας Κων/πόλεως ἐπαφιεμένη τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς προκαταρτίσεως καὶ τῆς ρυθμίσεως τῶν τῆς Συνόδου, ἐὰν νομίζῃ εὔθετον τὸν χρόνον καὶ εὐμενεῖς τὰς περιστάσεις», προσεπιδηλῶν ἅμα ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὸ γ' ἐπ' αὐτῇ, προθύμως συντελέσει εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς συνεργείᾳ πάντως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συγκροτηθησομένης Συνόδου, πιστεύουσα ἅμα ὅτι τοῦτο καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Κων/πόλεως θέλει καθοδηγήσῃ εἰς τὸ συγκροτῆσαι τὴν Σύνοδον ὅτε καὶ ὅπως συμφέρει». Ἐν ἑτέρῳ γράμματι ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ., δηλοῦται, ὅτι «σκόπιμον ἴσως θὰ ἦτο νὰ συνέλθῃ μὲν ἡ συγκληθεῖσα Σύνοδος, ὄχι ὅμως ὡς Οἰκουμενική, ἀλλ' ὡς Γενικὴ Σύνοδος ἐξ ὡρισμένων ἀντιπροσώπων ἑκάστης τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ δι' ὡρισμένα μόνον ζητήματα», ἐν τέλει δὲ ἐπαφίεται τῇ Ἐκκλησίᾳ Κων/πόλεως ὁ κανονισμὸς τοῦ ζητήματος «κατὰ τὸν μᾶλλον ὀρθὸν καὶ συμφέροντα τῇ Ἐκκλησίᾳ τρόπον».

*8) **Ἐκκλησία Κύπρου.***—Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Κύριλλος διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπὸ ἡμερ. 13 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ., ἀναφερόμενος εἰς προηγουμένην σχετικὴν εἰσήγησιν τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς συγκλήσεως Συνεδρίου, ὡς προπαρασκευαστι-

κοῦ διὰ τὴν Οἰκουμ. Σύνοδον. Διὰ νεωτέρου γράμματος ὑπὸ ἡμερομ. 6 'Απριλίου ἑ. ἔ., ἐξαγγέλλων ἀπόφασιν τῆς περ' αὐτὸν Ἱ. Συνόδου, ἀνακοινοῦται ὅτι «ἡ 'Εκκλησία Κύπρου, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχουσα τὸ σοβαρὸν τοῦ πράγματος, ὡς ἡ σύγκλησις Οἰκ. Συνόδου, τὰς περιστάσεις ὑφ' ἃς καλεῖται αὕτη, τὸ ἐμπερίστατον πολλῶν ἀδελφῶν 'Εκκλησιῶν καὶ τὸ ἀνώμαλον τῶν καιρῶν, θεωρεῖ πρόωρον τὴν σύγκλησιν Οἰκουμ. Συνόδου, καὶ εἰσηγεῖται τὴν ἄμεσον σύγκλησιν Συνεδρίου ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν ἀδελφῶν 'Εκκλησιῶν πρὸς ἐπίλυσιν ἐπειγόντων ζητημάτων (ὡς τοῦ ἡμερολογιακοῦ καὶ τοῦ Πασχαλίου) καὶ πρὸς διεξαγωγὴν πάσης προκαταρκτικῆς ἐργασίας διὰ τὴν σύγκλησιν καὶ ἐπιτυχίαν τῆς Οἰκουμ. Συνόδου». 'Εν τέλει τοῦ γράμματος σημειοῦται καὶ τοῦτο, ὅτι ἐν περιπτώσει ὁμοφώνου ἀποδοχῆς τῆς περὶ συγκλήσεως Οἰκουμ. Συνόδου προτάσεως τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου, ἡ 'Εκκλησία Κύπρου θὰ ἦτο πρόθυμος νὰ συντελέσῃ εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῆς Συνόδου.

9) 'Εκκλησία Πολωνίας. — Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βαρσοβίας κ. Διονύσιος διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπ' ἀριθμ. 259 καὶ ἡμερομ. 27 Φεβρ. ἑ. ἔ., ἀνακοινοῦται συνοδικὴν ἀπόφασιν, καθ' ἣν ἡ 'Εκκλησία τῆς Πολωνίας μετὰ χαρᾶς χαιρετᾷ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Μεγάλης 'Εκκλησίας Κων/πόλεως, καὶ ὅτι συμμερίζεται ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἰδέαν τῆς συγκλήσεως Οἰκουμ. Συνόδου κατὰ τὸν ὁρισθέντα χρόνον καὶ τόπον.

Συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω εἶνε τὸ ἑξῆς:

1) Ὅτι ἡ 'Εκκλησία ***'Αντιοχείας,*** δι' οὓς προβάλλει λόγους, θεωρεῖ ἀδύνατον τὴν συμμετοχὴν αὐτῆς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

2) Ὅτι ἡ 'Εκκλησία ***'Αλεξανδρείας*** οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξήνεγκε γνώμην, ἄγνωστον δὲ πότε θὰ εἶνε εἰς θέσιν ὅπως ἀποφανθῇ ὑπὲρ ταύτης ἢ ἐκείνης ἢ ἄλλης τινὸς ἀπόψεως.

3) Ὅτι αἱ 'Εκκλησίαι ***Κύπρου, Ρουμανίας*** καὶ ***Σερβίας*** κηρύσσονται ὑπὲρ τῆς συγκλήσεως Προπαρασκευαστικοῦ Συνεδρίου ἐξ ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν 'Ορθ. 'Εκκλησιῶν, καὶ δὴ ἡ μὲν 'Εκκλησία τῆς Κύπρου μετά τινος ἐπιφυλάξεως, ἐφ' ὅσον δηλοῖ ὅτι προσέρχεται καὶ εἰς Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἐφ' ὅσον ἤθελον ὁμοφώνως ἀποδεχθῇ τοῦτο αἱ λοιπαὶ 'Ορθόδ. 'Εκκλησίαι. Ἡ τῆς Ρουμανίας 'Εκκλησία ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως. Ἡ δὲ τῆς Σερβίας μετά τινος οἱονεὶ ἐπιφυλάξεως, ἐφ' ὅσον δηλοῖ μὲν ὅτι ἡ Γεν. Συνέλευσις τῶν Ἱεραρχῶν αὐτῆς ἀπεφάσισε τὴν συμμετοχὴν εἰς μίαν Προκαταρκτικὴν Συνδιάσκεψιν καὶ ὄχι κατ' εὐθεῖαν εἰς Οἰκουμ. Σύνοδον, καὶ ὅτι ἀναλόγως ἔχει προετοιμασθῇ ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος αὐτῆς, προσθέτει ὅμως ὅτι πρὸς τροποποίησιν τῆς ἀποφάσεως

ταύτης, ἀπαιτεῖται καὶ πάλιν σύγκλησις τῆς Σερβικῆς Ἱεραρχίας, καίτοι δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἀποφανθῇ τις ἀπὸ τοῦδε ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἱεραρχία συνερχομένη εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν καὶ ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὴν ἐπικρατοῦσαν καὶ παρ' ἄλλαις Ὀρθοδ. Ἐκκλησίαις ἀντίληψιν, θὰ συνηγορήσῃ καὶ αὖθις ὑπὲρ τῆς συγκλήσεως Προκαταρκτικοῦ Συνεδρίου.

4) Ὅτι μόνον αἱ Ἐκκλησίαι ***Ἱεροσολύμων, Πολωνίας*** καὶ ***Ἑλλάδος*** δέχονται τὴν σύγκλησιν Οἰκουμ. Συνόδου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ δὴ αἱ μὲν δύο πρῶται ὅλως ἀνεπιφυλάκτως, ἡ δὲ τῆς Ἑλλάδος μετά τινος ἐπιφυλάξεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποκλείει ὄχι μόνον τὴν σύγκλησιν Οἰκ. Συνόδου καὶ ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, παρὰ τὸν ὁρισθέντα ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν σύγκλησιν Συνόδου ἐξ ὡρισμένων μόνον ἀντιπροσώπων ἑκάστης τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπαφίησι τῷ Οἰκουμ. Πατριαρχείῳ τὸν κανονισμὸν τοῦ ζητήματος κατὰ τὸν μᾶλλον ὀρθὸν καὶ συμφέροντα τῇ Ἐκκλησίᾳ τρόπον· καὶ

5) Ὅτι ἡ ***Ρωσσικὴ Ἐκκλησία*** ὡς ἐξελίσσεται μεριζομένη καθ' ἑαυτῆς παρουσιάζεται ὑποστηρίζουσα διὰ τῶν διαφόρων αὐτῆς ἐκκλησιαστικῶν ἀποχρώσεων καὶ ὁμάδων καὶ διαφόρους ἀπόψεις, οὕτως ὥστε νὰ παρατηρῆται ἀπροθυμία πρὸς συμμετοχὴν τῶν μὲν (Τυχωνικῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας) ἢ τοὐναντίον προθυμία τῶν δὲ (Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Οὐκραϊνικῆς Ἐκκλησίας).

Γ΄

Ἀριθμ. Πρωτ. 1234

Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Πατριάρχα τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Γρηγόριε, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, βαθέως συναισθανομένη τὴν παρὰ πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς Ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις ἀνωμολογημένην ἀνάγκην τῆς συγκλήσεως Ὀρθοδόξου Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἤχθη, ὡς γνωστόν, μετὰ προσήκουσαν τοῦ ζητήματος μελέτην, ἐπὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ προτεῖναι τὴν συγκρότησιν, Θεοῦ διδόντος, τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν ἔτει αϡκε΄, κατὰ τὴν χιλιοστὴν ἑξακοσιοστὴν ἐπετηρίδα τῆς Α΄ Ἁγίας ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μετὰ δὲ τὴν διὰ τὰς ἀπὸ τῶν καιρῶν δυσχερείας μὴ ἐπίτευξιν τῆς κοινῆς ἐπιθυμίας καὶ ἐλπίδος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς ληφθεῖσαν καὶ μετὰ χαρᾶς ἀποδε-

κτὴν γενομένην παρὰ πασῶν σχεδὸν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν ἀπόφασιν ταύτην, εἰσηγηθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 2957 ἀπὸ ι' Δεκεμβρίου αϡκε' ἀδελφικῆς ἐπιστολῆς τὴν σύγκλησιν τῆς μελετωμένης Συνόδου κατὰ τὸ τρέχον σωτήριον ἔτος ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἐγκαινιζομένου τοῦ ἔργου αὐτης ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἐνδόξῳ ἑορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς.

Μεγάλως δὲ ἐχάρημεν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὅτε ἐκ τῶν ληφθεισῶν τιμίων ἀπαντήσεων τῶν Ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἴδομεν, ὅτι βαθυτάτην εὗρεν ἀπήχησιν παρ' ἁπάσαις ἡ ὡς ἄνω γενομένη πρότασις ἡμῶν καὶ μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς ἐχαιρετίσθη ὑπ' αὐτῶν ἡ ἰδέα τῆς συγκλήσεως Ὀρθοδόξου Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπιφυλάξεων μόνον διατυπωθεισῶν ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν Ἐκκλησιῶν, ἄλλης δι' ἄλλους λόγους θεωρούσης δυσχερῆ, ἂν μὴ ἀδύνατον, τὴν ἄμεσον σύγκλησιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τινῶν δὲ πάλιν ἐξ αὐτῶν ἀντιπροτεινασῶν τὴν σύγκλησιν Προκαταρκτικοῦ ἐξ ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν Ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Συνεδρίου.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία, κατόπιν τῆς μετ' ἐνδομύχου ἱκανοποιήσεως διαπιστώσεως, ὅτι κοινὸς παρ' ἁπάσαις ταῖς Ἁγίαις ἀδελφαῖς Ἐκκλησίαις τυγχάνει ὁ πόθος πρὸς συγκρότησιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου, βαθυτάτη δὲ ἡ ὑπ' αὐτῶν ἐκτίμησις τῆς σημασίας καὶ ἀναγκαιότητος αὐτῆς, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν πληρεστέραν εὐόδωσιν τοῦ ἐπ' αἰσίοις χαιρετισθέντος ἔργου, μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ ἀγάπης ἤκουσε καὶ ἐδέξατο τὰς διατυπωθείσας εἰσηγήσεις καὶ σκέψεις. Καὶ ἀληθὲς μέν ἐστιν ὅτι καὶ κατ' ἰδίαν μελέτη τῶν ζητημάτων καὶ προπαρασκευὴ καὶ ἐγένετο καὶ γίγνεται καὶ εἰδικαὶ ἐπιτροπαὶ θὰ κατηρτίζοντο ὑπὸ τῆς Συνόδου, σκοπὸν ἔχουσαι τὴν μελέτην τῶν εἰς αὐτὰς ἑκάστοτε παραπεμπομένων θεμάτων καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν σχετικὰς εἰσηγήσεις, ἀλλὰ πάντως κοινή τις ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν μελέτη καὶ προπαρασκευὴ κρείττονας θέλει ἀποδώσῃ τοὺς καρπούς.

Ἐφ' ᾧ καὶ ἄσμενοι ἔγνωμεν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου προηγηθῇ Προκαταρκτικὸν Συνέδριον ἐξ ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν Ἁγίων Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, μέλλον ἵνα ἀποτελέσῃ προπαρασκευαστικὸν ἐκείνης στάδιον καὶ τὴν εὐτυχῆ τῆς πραγματώσεως αὐτῆς δώσῃ εὐκαιρίαν. Ὡς πρὸς δὲ τὸν χρόνον καὶ τὰς λοιπὰς λεπτομερείας τοῦ συγκροτηθησομένου τούτου Προκαταρκτικοῦ Συνεδρίου, προσεχῶς λίαν ὁ καθ' ἡμᾶς Ἁγιώτατος Πατριαρχικὸς Οἰκουμενικὸς Θρόνος θέλει διασκεφθῇ καὶ κρίνῃ καὶ τὴν γνώμην αὐτοῦ διὰ νεωτέρας ἐπιστολῆς αὐτοῦ θέλει ἀνακοινώσῃ, διὰ τὰ περαιτέρω, καὶ τῇ Ὑμετέρᾳ γερασμίᾳ Μακαριότητι.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

αϡκστ' Μαΐου α'.

Τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† *Ὁ Κωνσταντινουπόλεως* ***ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ***

Σημ.—Τὸ αὐτὸ Πατριαρχικὸν γράμμα ἀπεστάλη καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἁγίαις Αὐτοκεφάλοις Ἐκκλησίαις.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Πόσον δύσκολον, πόσον λεπτόν, ὁπόσης προσοχῆς καὶ μελέτης ἄξιον πρᾶγμα εἶναι ἡ μετὰ τῶν ἄλλων ἐπικοινωνία, ἧς ἀπόλυτον ἀνάγκην ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Ὅλοι φερόμεθα πρὸς τὴν συναναστροφήν, πρὸς τὴν ἀλληλογνωριμίαν, πρὸς τὴν ἀλληλοσύνδεσιν, ἀλλὰ πόσον ὀλίγον γνωρίζει ὁ εἷς τὸν ἄλλον, πόσον παραγνωρίζει αὐτόν, καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν τάσεών μας, τῶν πόθων μας, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῶν, βυθιζόμεθα εἰς τὴν μεγάλην μελαγχολίαν τῆς μονώσεως τῆς ψυχῆς ἡμῶν. Εἴμεθα ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ ὅμως ἄβυσσος χωρίζει ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων. Μάταιαι αἱ προσπάθειαι, τὰς ὁποίας καταβάλλει τις, ἵνα ἐννοήσῃ τὸν πλησίον του, ὁρμεμφύτως φέρεται πρὸς αὐτόν, ἀλλ' οὐδὲν πολλάκις κάμνει ἢ νὰ προσκρούῃ εἰς αὐτόν. Τότε καταλαμβάνει τις ὅτι εἶναι μόνος του, ὅταν εὑρίσκηται ὁμοῦ μεθ' ἑνὸς ἄλλου. Ποσάκις δὲν νομίζει τις ὅτι φωνεῖ τις πρὸς αὐτὸν ἢ ὅτι κρούουν τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, καὶ ὅμως δὲν εἶναι κανείς, εἶναι μόνος.

Ζητοῦμεν πάντοτε κάποιον. Μᾶς βασανίζει ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἄλλων, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν μόνωσιν τῆς ψυχῆς μας, ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῆς ἀθλιότητος ταύτης, καί, ὅταν εὑρεθῶμεν ἐνώπιον τοῦ ἄλλου, ὑποφέρομεν συνήθως περισσότερον, διότι δὲν τὸν ἐννοοῦμεν καὶ δὲν μᾶς ἐννοεῖ, διότι ἔχομεν ἐλλείψεις καὶ ἔχει καὶ ἐκεῖνος τὰς ἰδικάς του.

Ὡραῖος εἶναι ὁ μῦθος, τὸν ὁποῖον ἐπιχαρίτως ἀφηγεῖται ὁ πολὺς Schopenhauer. Ὅμιλος, λέγει, ἀκανθοχοίρων συνωθεῖτο παγεράν τινα ἡμέραν τοῦ χειμῶνος, οὕτως ὥστε ὁ εἷς νὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ συσφίγγηται μετὰ τοῦ ἄλλου, ἵνα διὰ τῆς ἀμοιβαίας θερμότητος αὐτῶν ἀμυνθῶσιν ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ ψύχους. Ἀλλὰ δὲν ἤργησαν ν' ἀπομακρυνθῶμεν ἀπ' ἀλλήλων πλήρεις ἀγανακτήσεως, διότι αἱ ἄκανθαι τοῦ ἑνὸς εἶχον ἐμπηχθῆ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἄλλου. Ὅταν ἡ ἀνάγκη τῆς θερμάνσεως ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ πλησιάσωσι καὶ πάλιν ἀλλήλους, συνέβη καὶ αὖθις τὸ ἴδιον καὶ ἤρχισαν ἐκ νέου νὰ ἀποχωρίζωνται, ἕως ὅτου εὗρον ὡρισμένην ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, ἐν ᾗ ἔμειναν εὐχαριστημένοι.

Ἡ ἀνάγκη τῆς κοινωνικότητος, ἥτις κατὰ τὸ πλεῖστον πηγάζει ἀπὸ τὸ κενὸν καὶ μονότονον τοῦ ἔσω ἐγώ, φέρει τοὺς ἀνθρώπους ἀκατασχέτως πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' αἱ πολλαὶ αὐτῶν ἀποκρουστικαὶ ἰδιότητες, τὰ ἀνυπόφορα ἐλαττώματά των, ἀπωθοῦσιν αὐτοὺς πάραυτα καὶ ἀπομακρύνουσιν ἀπ' ἀλλήλων. Καὶ ἐπὶ τέλους οὗτοι κατορθώνουν νὰ εὕρουν μέ-

σην τινὰ ἀπόστασιν, δι' ἧς κανονίζεται ἡ μετ' ἀλλήλων συναναστροφή, καὶ ἱκανοποιεῖταί πως τὸ βαθὺ τῆς κοινωνικότητος αἴσθημα. Ἡ μέση αὕτη ἀπόστασις εἶναι ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων καὶ ἡ λεπτότης τῆς συμπεριφορᾶς.

Βάσις τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἐπικοινωνίας καὶ συναναστροφῆς εἶναι ἡ προσοχὴ εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις, καὶ τὸ ἀξίωμα, καθ' ὃ πρέπει νὰ φερώμεθα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καθ' ὃν τρόπον ἐπιθυμοῦμεν νὰ φέρωνται οὗτοι πρὸς ἡμᾶς. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἶναι μία ἀπὸ τὰς θεμελιωδεστέρας ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ: «Ὅσα ἐὰν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, ποιεῖτε καὶ ὑμεῖς αὐτοῖς ὁμοίως».

Τοῦτο διὰ τὴν βαθυτέραν ἄποψιν τοῦ πράγματος, καθόσον ἡ εὐπροσηγορία καὶ ἡ εὐγένεια κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἀντίληψιν δὲν εἶναι ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ εἰμὴ ἡ σκιὰ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Μὲ τοὺς τύπους τῆς εὐγενείας ἀποδεικνύουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν σεβασμόν, ὃν ὀφείλουσι πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὴν προθυμίαν νὰ ὑπηρετήσωσιν αὐτούς, ἐάν τινος οὗτοι ἐπιδέωνται. Ἐὰν συνήθως ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων δὲν ἦτο κἄτι ἐξωτερικὸν ἄνευ ἀντιστοίχου ἐσωτερικοῦ, σκιὰ ἄνευ σώματος, μία τουτέστι προσωπίς, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἰσχύσῃ ὡς τὸ σημαντικώτερον σύμβολον τῆς ἀγάπης, ἥτις οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς.

Ποία δὲ εἶναι ἡ μέση αὕτη ἀπόστασις ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, ἡ εὐπροσηγορία δηλονότι καὶ ἡ εὐγένεια; Τί πρέπει νὰ κάμνωμεν διὰ νὰ γινώμεθα εὐάρεστοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους, μεθ' ὧν συναναστρεφόμεθα, καὶ νὰ ἱκανοποιῶμέν πως τὸ ἐν ἡμῖν βαθὺ αἴσθημα τῆς κοινωνικότητος;

Εὑρέθημεν εἰς μίαν συναναστροφήν; Πρώτιστα πάντων ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν τὸν τόνον τῆς συναναστροφῆς ταύτης, νὰ εἴμεθα σοβαροί, φαιδροὶ καὶ πρὸ παντὸς σύντομοι, ὅταν ἔχωμεν τὸν λόγον. Δὲν πρέπει νὰ διηγώμεθα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσιν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀκούοντας. Και ἐὰν ἔχωμεν νὰ διηγηθῶμεν ὡραίαν τινὰ ἱστορίαν, νὰ τὸ κάμνωμεν μὲ τὸν συντομώτερον τρόπον.

Ἕτερον σπουδαῖον. Ἀπὸ τὰς ἀφηγήσεις ἡμῶν, καὶ ἐν γένει ἀπὸ τὰ θέματα τῶν ὁμιλιῶν μας, πρέπει ἀμειλίκτως νὰ ἐξορίζωμεν τὸ ἐγώ. Δυνατὸν ὅ,τι ἀφορᾷ ἡμᾶς νὰ εἶναι σπουδαῖον δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ τὸν ἄλλον ἐνδέχεται νὰ εἶναι ὀχληρόν, καὶ ἴσως πολλάκις μωρόν. Ἐὰν ὑπάρχῃ τι δι' ἡμᾶς σπουδαῖον, δυνάμενον νὰ διαθρύψῃ τὴν φιλοτιμίαν ἡμῶν, θὰ ἀποκαλυφθῇ καὶ θὰ κάμουν λόγον οἱ ἄλλοι, ὅπερ εἶναι πολὺ ὡραιότερον καὶ ἐπωφελέστερον δι' ἡμᾶς.

Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος ὁμιλῶν κάμνει ἓν εἶδος ἐξομολογήσεως ἑαυτοῦ, διότι ἕκαστος δὲν βλέπει τὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸν ἰδικόν του κόσμον, δὲν βλέπει τὴν ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς ὅ,τι ἡ ἰδιοσυγ-

κρασία του, τὸ πνεῦμά του, ἡ ψυχή του δύναται νὰ ἰδιοποιηθῇ. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης εἶναι εὐχάριστον νὰ ἀκούῃ τις τὸν ἄλλον ὁμιλοῦντα, καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἐξομολογήσεις ἀκούονται πάντοτε. Δὲν διηγούμεθα εἰμὴ τὰ ὄνειρά μας περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πολὺ διάφορον ἀπὸ τὴν συνήθη καὶ κοινὴν περιαυτολογίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μὲ κάθε τρόπον πρέπει νὰ προφυλασσώμεθα.

Καὶ ἄλλο σημεῖον. Εἰς τὰς συζητήσεις δὲν πρέπει νὰ ὑποστηρίζωμεν τὴν ἄποψιν ἡμῶν μὲ ζωηρότητα καὶ φωνάς, ὁσονδήποτε καὶ ἂν νομίζωμεν ὅτι ἔχομεν δίκαιον. Κατορθώνομεν νὰ πείθωμεν τοὺς ἄλλους, ὅταν ἡ γνωμάτευσις ἡμῶν γίνηται μετὰ περισκέψεως καὶ ψυχραιμίας. Ἐὰν τοῦτο δὲν ὠφελῇ πρέπει εὐστρόφως νὰ ἀλλάσσωμεν θέμα συζητήσεως.

Μεγάλη προσοχὴ ἀπαιτεῖται καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν ἀστεϊσμῶν, εὐφυολογιῶν καὶ παραδοξολογιῶν. Ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ μιᾶς συναναστροφῆς, ὁ ἴδιος αὐτῆς τόνος, δίδουν πολλάκις εἰς μίαν λέξιν, εἰς μίαν χειρονομίαν, εἰς ἕνα μορφασμόν, σημασίαν, ἀξίαν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἶχεν, ἐὰν ἔλειπον αἱ ὡρισμέναι συνθῆκαι τῆς συναναστροφῆς ἐκείνης. Καὶ διὰ τοῦτο εὐφυολογία τις εὐαρεστήσασα εἴς τινα κύκλον, ἐνδέχεται εἰς ἄλλην συναναστροφὴν νὰ θεωρηθῇ ψυχρὰ καὶ ἀποκρουστική.

Πόσα ἀκόμη σημεῖα δὲν θὰ ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προσέχῃ διὰ νὰ τηρῇ τὴν μέσην ἀπόστασιν ἐν τῇ συναναστροφῇ καὶ ἐν γένει τῷ κοινωνικῷ βίῳ, νὰ εἶναι εὐάρεστος εἰς ὃν ὁμιλεῖ καὶ ἀγαπητὸς εἰς ἐκεῖνον μεθ' οὗ ἐπικοινωνεῖ, τοῦθ' ὅπερ εἶναι τὰ μάλα δυσχερές. Ἡ εὐπρόσωπος κοινωνικὴ ἐμφάνισις ἀπαιτεῖ κεφάλαια πολλά, ἐνδελεχῆ ἐργασίαν πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῶν, καὶ πρὸ παντὸς φῶς Νοῦ, θερμότητα Καρδίας καὶ δύναμιν Βουλήσεως.

† ΑΡΧΙΜ. ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ
ΤΟΜΟΣ
περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς ἐν Πολωνίᾳ 'Αγίας 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας.

'Αριθμ. Πρωτ. 4729

† *Γρηγόριος ἐλέῳ Θεοῦ 'Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.*

'Η ἐν τῷ Θεοφρουρήτῳ Κράτει τῆς Πολωνίας 'Αγία 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία, ἡ δι' αὐτονόμου ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως καὶ ὀργανώσεως προικισθεῖσα, ἐν τῇ πίστει δὲ εὐστάθειαν καὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς καθόλου πολλὴν καὶ καλὴν τὴν ἐπίδοσιν μαρτυροῦσα, ἐξῃτήσατο παρὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς 'Αγιωτάτου 'Αποστολικοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὴν εὐλογίαν καὶ κύρωσιν τῆς αὐτοκεφάλου αὐτῆς συγκροτήσεως, ὡς μόνης ταύτης δυναμένης ὑπὸ τὰς νέας τῶν κατ' αὐτὴν πολιτικῶν πραγμάτων συνθήκας ἱκανοποιῆσαι καὶ περιφρουρῆσαι τὰς ἀνάγκας αὐτῆς.

Τῇ οὖν αἰτήσει ταύτῃ φιλοστόργως διατεθέντες καὶ πρώτιστα μὲν τὴν τῶν ἱερῶν κανόνων διακέλευσιν ὁρίζουσαν: «τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἡ τάξις ἀκολουθείτω» (Δ' Οἰκουμ. Συν. ιζ'—Στ' Οἰκουμ. Συν. λη') καὶ τὸ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου ἀξιωματικὸν ἀπόφθεγμα: «τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ μάλιστα τὰ περὶ τῶν ἐνοριῶν δίκαια ταῖς πολιτικαῖς ἐπικρατείαις τε καὶ διοικήσεσι συμμεταβάλλεσθαι εἴωθεν» ὑπ' ὄψιν λαβόντες, εἶτα δὲ καὶ τοῦ τῷ καθ' ἡμᾶς 'Αγιωτάτῳ Οἰκουμεν. Θρόνῳ ἐπιβεβλημένου κανονικοῦ καθήκοντος τοῦ προνοεῖν περὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις εὑρισκομένων 'Αγίων 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν ἐνωτισάμενοι, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἱστορίαν συνευδοκοῦσαν ἐν τούτῳ καθορῶντες—γέγραπται γὰρ ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς Θρόνου ἀρχικὴ ἀπόσπασις τῆς Μητροπόλεως Κιέβου καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένων ὀρθοδόξων 'Εκκλησιῶν Λιθουανίας καὶ Πολωνίας καὶ ἡ προσάρτησις αὐτῶν τῇ 'Αγίᾳ 'Εκκλησίᾳ Μόσχας οὐδαμῶς συνετελέσθη συμφώνως ταῖς νενομισμέναις κανονικαῖς διατάξεσι, οὐδ ἐτηρήθησαν τὰ συνομολογηθέντα περὶ πλήρους ἐκκλησιαστικῆς αὐτοτελείας τοῦ Μητροπολίτου Κιέβου, φέροντος τὸν τίτλον ἐξάρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου—ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς 'Ιερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἔγνωμεν

προφρόνως ἀποδέξασθαι τὸ πρὸς ἡμᾶς αἴτημα τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν παρ' ἡμῶν χορηγῆσαι εὐλογίαν καὶ κύρωσιν πρὸς τὴν αὐτοκέφαλον καὶ ἀνεξάρτητον ὀργάνωσιν αὐτῆς.

Ὅθεν καὶ συνοδικῶς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφαινόμενοι, ἀναγνωρίζομεν τὴν αὐτοκέφαλον ὀργάνωσιν καὶ σύστασιν τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπευλογοῦντες ὅπως αὕτη, πνευματικὴ ἡμῶν ἀδελφὴ ὑπάρχουσα, διοικῇ ἐφεξῆς καὶ διέπῃ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνεξαρτήτως καὶ αὐτοκεφάλως, κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων Ὀρθοδ. Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὡς ὑπερτάτην αὐτῆς διοικητικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν γνωρίζουσα τὴν ἐκ τῶν κανονικῶν ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξων ἀρχιερέων ἀπαρτιζομένην Ἱερὰν Σύνοδον, ἔχουσαν Πρόεδρον τὸν κατὰ καιρὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας.

Πρὸς διατήρησιν δὲ καὶ εἰς ἔνδειξιν τῆς κανονικῆς ἑνότητος μετὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὑπομιμνήσκομεν τὸ καθῆκον, ὅπως ὁ ἑκάστοτε Σεβασμ. Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας ἀναγγέλλῃ, κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀνάρρησιν αὐτοῦ δι' ἐνθρονιστηρίων γραμμάτων τῇ καθ' ἡμᾶς τε Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς Ὀρθοδόξοις Αὐτοκεφάλοις Ἐκκλησίαις καὶ τὴν νενομισμένην παρέχῃ ἐπὶ τούτῳ ἀδελφικὴν ὁμολογίαν καὶ διαβεβαίωσιν περὶ τῆς καὶ ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς πεπιστευμένης αὐτῷ Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπαρασφαλοῦς τηρήσεως τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ εὐσεβείας καὶ πάντων, ὅσα οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ κανόνες καὶ ἡ τάξις τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διακελεύονται καὶ ὅπως μνημονεύῃ, κατὰ τὴν τάξιν, ἐν τοῖς Διπτύχοις τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν καὶ Σεβασμιωτάτων Προέδρων τῶν Ἁγίων Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὁρίζοντες ἅμα ὅπως καὶ ἡ ἐν Πολωνίᾳ ἀδελφὴ Ἁγία Αὐτοκέφαλος Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία λαμβάνῃ τὸ Ἅγιον Μῦρον παρὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ὡσαύτως συνίσταμεν ὅπως, προκειμένου περὶ ζητημάτων ἢ ἀποριῶν γενικωτέρας ἐκκλησιαστικῆς φύσεως, ἐξερχομένων τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐπὶ μέρους Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὁ Σεβασμιώτ. Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας ἀπευθύνηται πρὸς τὸν καθ' ἡμᾶς Ἁγιώτατον Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, δι' οὗ ἡ κοινωνία μετὰ πάσης Ἐπισκοπῆς Ὀρθοδόξων τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς ἀλη-

θείας, καὶ ζητῇ οὕτω τὴν ἔγκυρον τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν γνώμην καὶ ἀντίληψιν.

Ταῦτα οὕτω δόξαντα καὶ κριθέντα καὶ συνοδικῶς ὑφ᾽ ἡμῶν κυρωθέντα κατὰ τὴν τακτικὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς στ´ καὶ ια´ Νοεμβρίου ἐ. ἔ., εἰς μόνιμον παραφυλακήν, βεβαιοῦνται καὶ διὰ τοῦ παρόντος Πατριαρχικοῦ ἡμῶν καὶ Συνοδικοῦ Τόμου, καταστρωθέντος μὲν καὶ ὑπογραφέντος ἐν τῷ Κώδικι τῆς καθ᾽ ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ ἀπαραλλάκτῳ ἀπολυθέντος καὶ σταλέντος καὶ τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας, τῷ ἐν Χριστῷ ἀγαπητῷ ἡμῖν ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ κυρίῳ Διονυσίῳ, τῷ καὶ Προέδρῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας.

Κύριος δὲ ὁ Θεός, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ Πρώτου καὶ Μεγάλου καὶ Ἄκρου Ἀρχιερέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, στηρίζοι ἐσαεὶ τὴν οὕτως ἐπ᾽ αἰσίοις συστᾶσαν ἀδελφὴν Ὀρθόδοξον Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας καὶ προσάγοι καὶ αὔξοι τὰ κατ᾽ αὐτήν, εἰς δόξαν τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ ὀνόματος, ὠφέλειαν τοῦ κατ᾽ αὐτὴν εὐσεβοῦς πληρώματος καὶ χαρὰν πασῶν τῶν Ἁγίων ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ͵αϡκδ´, κατὰ μῆνα Νοέμβριον (ιγ´), Ἐπινεμήσεως Η´.

† *Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ*
ἀποφαίνεται.

† Ὁ ΚΥΖΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
† Ὁ ΝΙΚΑΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
† Ὁ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ
† Ὁ ΔΕΡΚΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
† Ὁ ΠΡΟΥΣΗΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
† Ὁ ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ
† Ὁ ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
† Ὁ ΣΑΡΔΕΩΝ καὶ ΠΙΣΙΔΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
† Ὁ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ ΕΥΓΕΝΙΟΣ
† Ὁ ΡΟΔΟΠΟΛΕΩΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ
† Ὁ ΑΝΕΩΝ ΘΩΜΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΜΑΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος κατέληγον μὲ τὰ ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα ἀμφισβητῶν ἀναγνώστης ἦτο δυνατὸν νὰ μοῦ προέβαλλεν ὅταν διετύπωνον τὴν ἀπότομον καὶ ξηρὰν γνώμην, ὅτι δὲν ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ζωῇ :

— Τί εἶναι τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἡ κόρη μεταφέρει ἀπὸ τοῦ καταστήματος ὅπου ἐργάζεται εἰς τὴν κατοικίαν της καὶ ἀντιστρόφως; Τί σημαίνει ἡ μανιακὴ ζήτησις βιβλίου δανειακῶς πρὸς ἀνάγνωσιν;

Κατέληγον μὲ τὰ ἐρωτήματα ταῦτα, ἀλλὰ παρ' αὐτὰ ἐξηκολούθουν καὶ ἐξακολουθῶ νὰ φρονῶ, ὅτι ἡ ἀνάγνωσις ἐν τῷ κύκλῳ τῆς οἰκογενείας εἶναι ὑπερσπανία ἂν μὴ ἄγνωστος.

Ὁ λαός μας — πολὺ ὀλίγον μεμορφωμένος — ἐλάχιστα φροντίζει διὰ συστηματικωτέρων μετέπειτα ἀναγνώσεων νὰ μορφωθῇ πλειότερον, ριπτόμενος δὲ εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἐνδιατρίβει μᾶλλον εἰς τὸ εἰδησεολογικὸν αὐτῆς μέρος, εἰς τὴν περιγραφὴν σκανδαλωδῶν σκηνῶν καὶ ἐγκλημάτων παρὰ εἰς τὰς σοβαρὰς ἐποικοδομητικὰς καὶ μορφωτικὰς μελέτας, αἱ ὁποῖαι τυχὸν παρελαύνουν ἐξ αὐτῆς.

Ἡ μέση τάξις, εὑρισκομένη διαρκῶς ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἀναγκῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἀξιώσεών της ἐξ ἄλλου, διερχομένη ἕνα ἀγωνιώδη βίον καθ' ὃν παραπαίει στρεφομένη πρὸς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, εἰς τῆς ὁποίας ὅμως τὴν ζωὴν δὲν ἐπαρκοῦν τὰ ὑλικὰ μέσα της, εἴτε καταδαπανᾶται εἰς τὰς προσπαθείας της ἐκείνας, εἴτε προκειμένου περὶ ἀνωτέρων ἀπολαύσεων προτιμᾷ ἐκείνας, αἵτινες προκαλοῦν ἐντύπωσιν, δημιουργοῦν ἰδιορρυθμίαν, εἶναι ἐμφανέστεραι καὶ ἐκδηλότεραι. Τὸ δυστυχὲς κλειδοκύμβαλον πολλάκις στενάζει καὶ διαμαρτύρεται ὑπὸ τὰ δάκτυλα ἀμούσου δεσποινίδος, οὐδεμίαν μουσικὴν τάσιν ἐχούσης καὶ ὅμως δὲν εἰσακούεται, ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ ὑφίσταται τὸ σκληρόν του μαρτύριον. Μετὰ τὴν μουσικήν, ὀλίγη ζωγραφικὴ καὶ κυρίως πολὺ σπόρτ. Ταῦτα, εἴπομεν, ὄχι προερχόμενα ἀπὸ μίαν ἐνδοτέραν ψυχικὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ διότι δημιουργοῦν πάταγον, προκαλοῦν συγκεντρώσεις, σχόλια καὶ δίδουν ἀφορμὴν εἰς νέας καὶ ἰδιορρύθμους ἀμφιέσεις. Τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον δὲν προκαλεῖ ὅλα αὐτά, τὸ ἀθόρυβον, τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνοιγῇ καὶ εἰς τὴν πλέον ταπεινὴν καὶ ἀφανῆ γωνίαν τῆς οἰκίας μας, τὸ μὴ δημιουργοῦν σχόλια καὶ ἐκφανεῖς ἐκδηλώσεις, εἶναι ἄχρηστον καὶ παραγκωνίζεται, διότι δὲν ἐξυπηρετεῖ τοὺς κοινωνικούς μας σκοπούς.

Τὰ αὐτὰ δύναταί τις νὰ εἴπῃ καὶ διὰ τὴν ἀνωτέραν τάξιν—τὴν λεγομένην τοὐλάχιστον οὕτω—ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἀντίρροπον τῆς πρώτης—τῆς λαϊκῆς—διότι ἂν ἐκείνη εἶναι ἀμόρφωτος, ἡ ἄλλη εἶναι ἡμιμαθής, διελθοῦσα δι' ὅλων χωρὶς ν' ἀποκομίσῃ ἐξ αὐτῶν πολλὰ καὶ πρὸ παντὸς ἔχουσα εἰς τὴν ψυχήν της πνιγμένον ἢ ἀτροφικὸν τὸ αἴσθημα τῆς τελειοτέρας πνευματικῆς της ἐξαρτύσεως.

Παρατηροῦμεν λοιπὸν τοῦτο: ὅτι διάφοροι καὶ πολλάκις ἀντίθετοι λόγοι προκαλοῦν ἐν τῇ περιστάσει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Οὕτως ἡ ἀμάθεια τοῦ λαοῦ καὶ ἡ βιοπάλη ἔχουν ἐπὶ τῆς ψυχῆς του τὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς κοσμικῶς ἀνωτέρας τάξεως ἡ ἐπιπολαία μόρφωσις καὶ ἡ ῥαστώνη. Δὲν ἀναγινώσκει ἡ νέα ἢ ὁ νέος τοῦ λαοῦ, διότι εἶναι ἀγράμματος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ διότι τοῦ ἀφαιρεῖ πολὺ προώρως τὸν καιρόν του τὸ κοπιῶδες βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, δὲν ἀναγινώσκει ἐπίσης ὁ νέος καὶ ἡ νέα τῆς ἀριστοκρατικῆς λεγομένης τάξεως, διότι νομίζει ὅτι τὰ γνωρίζει πλέον ὅλα καὶ ὅτι μαθόντες νὰ ψελλίζουν μερικὰς ξένας γλώσσας, γνωρίζουν τὸ πᾶν. Ἐξ ἄλλου ὁ βίος ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς οὐδένα κανόνα, ὁ βίος ὁ διαρρέων ἐν ἀναζητήσει ἀπολαύσεων, ἐπενεργεῖ ὅπως καὶ ἡ βιοπάλη ἐν τῇ λαϊκῇ κοινωνίᾳ: ἀφαιρεῖ τὰς ὥρας καὶ τὴν διάθεσιν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εὑρίσκομεν κοινὸν εἰς ἀμφοτέρας τὰς τάξεις εἶναι ἡ ἄλλη ὄψις ὀρέξεως καὶ ἐφέσεως πρὸς πληρεστέραν μόρφωσιν καὶ πρὸ παντὸς πρὸς ἀνωτέρας ἀπολαύσεις διὰ τῆς ἀναγνώσεως.

Ἰδοὺ οἱ λόγοι, οἵτινες κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ἀποκλείουν τὴν ἀνάγνωσιν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ζωῇ. Ἤδη θὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν ἑτέραν ὄψιν τοῦ ζητήματος. Τί συνήθως εἶναι τὸ ἀναγινωσκόμενον βιβλίον;

Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Θ. Κ. Μ.

ΕΚΚΛΗΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

Αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.— Μετὰ πολλῆς τῆς εὐπρεπείας καὶ τάξεως διεξήχθησαν καὶ ἐφέτος ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναῷ αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι τῶν Ἁγίων Παθῶν καὶ τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως, προεξαρχούσης πάντοτε τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἐν μέσῳ ἀπειροπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.

Κατὰ τὸν Ὄρθρον καὶ τὰς ὥρας τῆς Μ. Παρασκευῆς, τὸν Ὄρθρον καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Μ. Σαββάτου, καθὼς καὶ κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς τοῦ

Πάσχα, τῇ Α. Θ. Παναγιότητι συνιερούργησαν οἱ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβ. μητροπολῖται Καισαρείας, Νικαίας, Προύσης, Νεοκαισαρείας, Σηλυβρίας (νῦν Κοζάνης) καὶ Ροδοπόλεως.

Μετὰ τῆς συνήθους ἐπίσης μεγαλοπρεπείας διεξήχθη περὶ ὥραν 10 π. μ. καὶ ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἀναστάσεως, καθ' ὃν πρὸς τοῖς ἀνωτέρω σεβ. ἀρχιερεῦσι μετέσχε καὶ ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημῶν ρῶσσος ἀρχιεπίσκοππος Β. Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος. Τῇ ὁρισθείσῃ ὥρᾳ, ἡ Α. Θ. Π., συνοδευομένη ὑπὸ τῶν πατριαρχ. διακόνων, προσῆλθεν εἰς τὸ Μ. Συνοδικόν, ἔνθα καὶ ἐνεδύθη τὴν πατριαρχ. στολὴν «τῆς Τιβεριάδος» παρισταμένων τῶν ἁγ. ἀρχιερέων, ἐν στολῇ ἀρχιερατικῇ, τῶν δὲ χορῶν ψαλλόντων τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα».

Συμπληρωθείσης τῆς πατριαρχ. ἀμφιέσεως, κατῆλθεν ἡ πομπὴ διὰ τῆς κλίμακος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας εἰς τὸν Ναόν, τῆς Α. Θ. Π. ὑποβασταζομένης τιμητικῶς ὑπὸ τῶν ἐκ τῶν ὀφφικιάλων τῆς πατριαρχ. αὐλῆς, τοῦ ἄρχοντος Μ. Ῥήτορος κ. Μιρμίρογλου καὶ τοῦ ἄρχοντος Μ. Ρεφερενδαρίου κ. Κ. Κοκκολάτου, ἐν μέσῳ δὲ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἤρξατο ὁ ἑσπερινός. Ἡ ὡρισμένη εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀνεγνώσθη, κατὰ τὸ ἀπὸ πολλοῦ κρατοῦν ἔθος, εἰς διαφόρους γλώσσας, ἤτοι ἑλληνιστί, τουρκιστί, ρωσσιστί, ρουμανιστί, λατινιστί, γερμανιστί, γαλλιστὶ καὶ ἀρμενιστί.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἑσπερινοῦ, ἡ πομπὴ ἀνασχηματισθεῖσα ὡς καὶ πρότερον ἀνῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὸ Μ. Συνοδικόν, ἔνθα, γενομένης ἀπολύσεως, ἤρξατο ἡ ὑποβολὴ συγχαρητηρίων ἀπὸ μέρους τῶν ἁγ. συνοδικῶν καὶ τῶν παρεπιδημούντων ἀρχιερέων, τῶν ὀφφικιάλων, τῶν κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν ὑπαλλήλων τῆς πατρ. αὐλῆς, τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὄρους Σινᾶ, τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τοῦ Ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου, τῶν πρωθιερέων τῶν παροικιῶν σερβικῆς καὶ ἀγγλικῆς καὶ πολλῶν ἐγκρίτων ὁμογενῶν. Ἡ εἰθισμένη διανομὴ πασχαλινῶν ᾠῶν ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, καθὼς καὶ τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην τοῦ Πάσχα ἐν τῷ ναῷ. Συγχαρητήρια ὑπέβαλον καὶ αἱ ἐνταῦθα διπλωματικαὶ ἀντιπροσωπεῖαι Ἰταλίας, Πολωνίας, Σερβίας καὶ Ἑλλάδος.

Τηλεγραφικῶς καὶ διὰ γραμμάτων συνεχάρησαν τὴν Α. Θ. Παν. οἱ Μακ. Πατριάρχαι καὶ πρόεδροι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὁ σεβ. ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου, οἱ μητροπολῖται τοῦ Οἰκουμ. θρόνου καὶ ἀρχηγοὶ ξένων Ἐκκλησιῶν.

Τῇ Δευτέρᾳ τοῦ Πάσχα ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο κατ' οἶκον τοὺς ἐν Φαναρίῳ, τῇ Τρίτῃ τοὺς ἐν Πέραν καὶ ἀλλαχοῦ διαμένοντας σεβ. μητροπολίτας, τῇ δὲ Πέμπτῃ τοὺς σεβασμ. μητροπολίτας Χαλκηδόνος καὶ Δέρκων ἐν ταῖς ἕδραις αὐτῶν. Αἱ λοιπαὶ ἐπισκέψεις ἀπεδόθησαν διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου καὶ τῶν πατριαρχικῶν διακόνων.

Πατριαρχικαὶ χοροστασίαι. — Ἡ Α. Θ. Παν. ἐχοροστάτησε τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων (16 Μαΐου) ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχ. ναῷ, τῇ 21 Μαΐου ἐν τῷ ἱ. ναῷ Εὐαγγελιστρίας Βαφεοχωρίου, τῇ 23 τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ ἱ. ναῷ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου Σταυροδρομίου, τῇ δὲ 28 ἐν τῷ ἱ. ναῷ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου Ὑψωμαθείων.

Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ λειτουργία. — Σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικὴ ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ (30 Μαΐου), ἡ εἰθισμένη ἐτησία λειτουργία ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Βαλουκλῆ) προεξαρχούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, συνιερουργούντων δὲ Αὐτῇ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Καισαρείας, Νικαίας, Προύσης, Σάρδεων, Ἀνέων καὶ Ἡλιουπόλεως.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί.—Ἡ Α. Θ. Π. ἐπισκεφθεῖσα κατ' οἶκον συνεχάρη ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ ἑορτῇ (12 Μαΐου), τὸν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σεβ. μητροπολίτην Σάρδεων κ. Γερμανόν· τηλεγραφικῶς δὲ τοὺς ἑορτάζοντας σεβ. μητροπολίτας Ἀμασείας, Θυατείρων, Κάσσου καὶ Καρπάθου καὶ Λαγκαδᾶ.

Ὡσαύτως συνεχάρη καὶ τὸν πανοσ. Δευτερεύοντα τῶν πατριαρχικῶν διακόνων κ. Γερμανόν.

Διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου συνεχάρη ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ αὐτοῦ ἑορτῇ (16 Μαΐου) τὸν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου σεβασμ. μητροπολίτην Προύσης κ. Νικόδημον, διαμένοντα ἐν Χαλκηδόνι.

Τηλεγραφικῶς δὲ συνεχάρη ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ αὐτῶν ἑορτῇ (21 Μαΐου) τὸν Παναγιώτατον πρώην Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοὺς σεβ. μητροπολίτας Σερρῶν, Ἐδέσσης καὶ Πλωμαρίου.

Τὸν ἑορτάζοντα αὐθημερὸν θεοφ. ἐπίσκοπον Εἰρηνουπόλεως, ἀρχιερατικῶς προϊστάμενον Σταυροδρομίου, συνεχάρη ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος.

Πατρ. Κ. Ἐκκλησ. Ἐπιτροπή. — Ἀνασχηματισθεῖσα ἀποτελεῖται ἤδη ἐκ τοῦ Πανοσ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Πολυκάρπου, τῶν θεοφ. ἐπισκόπων Θεοδωρουπόλεως κ. Λεοντίου, Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντίνου, Χαριουπόλεως κ. Γεναδίου, Χριστουπόλεως κ. Μελετίου, τοῦ πανοσ. Μ. Κατηχητοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ πανοσ. Μ. Ἀρχιδιακόνου κ. Αἰμιλιανοῦ καὶ τοῦ πανοσ. Δευτερεύοντος κ. Γερμανοῦ, ὡς γραμματεύοντος.

—Ἐπαναλαβοῦσα τὰς ἐργασίας αὐτῆς μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἁγίου Πάσχα προέβη εἰς τὴν ὀργάνωσιν τακτικῆς ἐποπτείας τῶν ἱ. ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διαιρεθείσης εἰς ἀνάλογα τμήματα.

—Προέβη εἰς διορισμὸν νέων ἱερέων καὶ μεταθέσεις κατὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐνοριῶν.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἐξαρχικὴ ἀποστολή. —Ἀνετέθη τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθῳ, ἵνα μεταβαίνων εἰς Ἀλβανίαν, ἐξετάσῃ τὴν ἀπό τινος δημιουργηθεῖσαν ἐκεῖ ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν καὶ ὑποβάλῃ τῷ Οἰκουμ. Πατριαρχείῳ σχετικὴν ἔκθεσιν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ Α. Σεβασμιότης, ἀφιχθεῖσα ἤδη περὶ τὰς ἀρχὰς λήξαντος μηνὸς εἰς Τύραννα, ἐπελήφθη τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῇ ἔργου.

Κανονικαὶ ψῆφοι. — Εἰς τὴν χηρεύουσαν Μητρόπολιν Σερβίων καὶ Κοζάνης ἐξελέγη ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου σεβ. μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Εὐγένιος (20 Μαΐου ἐ. ἔ.) συνυποψηφίων τεθέντων τῶν παν. μητροπ. Τυρολόης κ. Χρυσοστόμου καὶ Μετσόβου κ. Τιμοθέου.

— Αἰτήσει τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδωνος, βοηθὸς ἐπίσκοπος αὐτοῦ ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Δωδώνης ἐξελέγη τῇ 25 λήξαντος μηνός, ὁ πανοσ. Πρωτοσύγκελλος καὶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διευθυντὴς τῆς ἐν Ἰωαννίνοις Ἱερατικῆς Σχολῆς κ. Δημήτριος Εὐθυμίου, συνυποψηφίων τεθέντων τῶν πανοσ. Πρωτοσυγκέλλων Ἰωακεὶμ Ζαγοριανοῦ καὶ Διονυσίου Κιουχτσόγλου.

Πρόσκλησις Συνοδικοῦ. — Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ εἰς τὴν μητρόπολιν Σερβίων καὶ Κοζάνης ἐκλεγέντος, συνοδικὸν μέλος ἐκλήθη ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιος.

Ἐφορεία Θεολογ. Σχολῆς.— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 27 Μαΐου

συνεπλήρωσε τὴν Ἐφορείαν τῆς Θεολογ. Σχολῆς διὰ διορισμοῦ ὡς μελῶν αὐτῆς τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Καισαρείας, Προύσης καὶ Ροδοπόλεως, τοῦ σεβ. μητροπολίτου Χαλκηδόνος παραμένοντος ὡς ταμίου.

Πατριαρχικὸς ναός. — Σκευοφυλάκιον. — Ἀρχειοφυλάκιον. — Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πατριαρχ. ναοῦ διωρίσθη ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἀνέων κ. Θωμᾶς, τῶν δὲ Ἐπιτροπῶν Σκευοφυλακίου καὶ Ἀρχειοφυλακίου ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιος.

Κανονικαὶ ἄδειαι. — Ἐπετράπη τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Νικοπόλεως κ. Ἰωακείμ, Γρεβενῶν κ. Νικολάῳ, Λέρου κ. Ἀποστόλῳ καὶ Νιγρίτης κ. Κυρίλλῳ, ὅπως μεταβῶσιν εἰς Ἀθήνας, ὁ μὲν πρῶτος διὰ λόγους ὑγείας ὁ δεύτερος πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ πρὸς ἐπίλυσιν ζητημάτων τῆς ἐν τῇ Μονῇ Ζάβορδας ἱερατικῆς σχολῆς, ὁ δὲ τρίτος ὡσαύτως διὰ λόγους ὑγείας καὶ ὁ τέταρτος δι' ἐπαρχιακὰς ὑποθέσεις.

— Ἐχορηγήθη τῷ σεβ. Μητροπολίτῃ Μαρωνείας κ. Ἀνθίμῳ μηνιαία ἄδεια πρὸς μετάβασιν εἰς Λουτράκιον ἐπὶ περιθάλψει τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

Καθαίρεσις. — Ἡ Ἱ. Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Ἀποστόλου καταγγέλλοντος τὸν ἐν Λέρῳ ἱερέα Ἀντώνιον Ἀγγέλου ἐπὶ ἀτασθάλῳ διαγωγῇ καὶ πολιτείᾳ προέβη εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ σχήματος καθαίρεσιν τοῦ ἐν λόγῳ ἱερέως (18 Μαΐου ἐ. ἔ.).

Παρασημοφορία. — Κατὰ τὰς διεξαχθείσας ἐπὶ τῇ προβλήσει τοῦ πρώτου Πατριάρχου τῆς Ρουμ. Ἐκκλησίας Μακαριωτάτου κ. Μύρωνος ἑορτάς, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Φερδινάνδος ἀπένειμε παράσημα εἰς τὴν ἀντιπροσωπεύσασαν τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον Ἐπιτροπήν, ἤτοι εἰς μὲν τὸν σεβ. μητροπολίτην Χαλκηδόνος κ. Ἰωακεὶμ τὴν ***Μεγάλην ταινίαν τοῦ Στέμματος,*** εἰς τοὺς σεβ. μητροπ. Δέρκων κ. Φώτιον καὶ Σάρδεων κ. Γερμανὸν τὸν ***ἀνώτερον Ταξιάρχην τοῦ Ἀστέρος,*** εἰς δὲ τοὺς συνοδεύσαντας τὴν Ἐπιτροπήν, τὸν Δευτερεύοντα (τότε Τριτεύοντα) κ. Γερμανὸν τὸν ***Ταξιάρχην τοῦ Στέμματος*** δ' τάξεως καὶ τὸν Διερμηνέα τῶν Πατριαρχείων κ. Σπ. Κωνσταντινίδην τὸν ***Ταξιάρχην τοῦ Στέμματος*** γ' τάξεως.

Καθ' ἃ ἀνηγγέλθη ἐσχάτως τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπὶ τῷ αὐτῷ γεγονότι ἀπενεμήθη εἰς μὲν τὴν Α. Θ. Παναγ. ἡ ***Μεγάλη ταινία Καρόλου τοῦ Α',*** εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου, ἤτοι τοὺς σεβ. μητροπολίτας Καισαρείας Νικόλαον, Κυζίκου Καλλίνικον, Νικαίας Βενιαμίν, Προύσης Νικόδημον, Πριγκηποννήσων Ἀγαθάγγελον, Νεοκαισαρείας Ἀμβρόσιον, Σηλυβρίας (νῦν Κοζάνης) Εὐγένιον, Ροδοπόλεως Κύριλλον, Ἀνέων Θωμᾶν καὶ Ἡλιουπόλεως Γεννάδιον, ὁ ***ἀνώτερος Ταξιάρχης τοῦ Στέμματος.***

Προσέτι ἀπενεμήθη ὁ ***Ταξιάρχης τοῦ Στέμματος*** εἰς τὸν πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλον κ. Πολύκαρπον, τὸν πανοσ. ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀρχιμ. κ. Δωρόθεον, τὸν πανοσ. Μ. Κατηχητὴν κ. Α. Ζῶτον καὶ τὸν ἄρχοντα Μ. Ρεφερενδάριον κ. Κ. Κοκκολᾶτον, ἰατρόν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἀγαστῇ προνοίᾳ τοῦ παν. Μητροπολ. Καβάλλας καὶ Νέστου κ. Χρυσοστόμου, ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ παρελθ. μηνὸς Μαρτίου ἐν Καβάλλᾳ περιοδικὸν ὑπὸ

τὸ ὄνομα «Ἀπόστολος Παῦλος», μετὰ προγράμματος θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοκοινωνικοῦ.

Ἀνάλογον ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ προνοίᾳ μὲν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γενναδίου ἐκδιδομένου, ἐσχάτως δὲ εἰς τὸν ἱερατ. Σύνδεσμον τῆς πόλεως ταύτης ἐκχωρηθέντος περιοδικοῦ «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς».

Ἡ «Ὀρθοδοξία» χαίρουσα, ὅτι ἀμφότερα τὰ ἐν τῷ κλίματι τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου ἐκδιδόμενα περιοδικὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐργάζονται μετ' αὐτῆς ἐπιπέδου καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν κατατείνουσι σκοπόν, εὔχεται εἰς αὐτὰ εὐτυχῆ τὴν σταδιοδρομίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Πατριαρχικὴ ἐκλογή. — Ἐπισήμως ἀνηγγέλθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας ἐκλογὴ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ Πατριάρχου πρώην Κωνσταντινουπόλεως κ. Μελετίου, διεξαχθεῖσα τῇ 20ῇ λήξαντος μηνός.

Τὰ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην διαβιβασθέντα τηλεγραφήματα καὶ αἱ σχετικαὶ ἀπαντήσεις ἔχουσιν ὧδε :

Κηφισσιά, 22 Μαΐου 1926

Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

Κωνσταντινούπολιν.

Θεοῦ συγκαταβάσει ἐκλήθημεν διακονῆσαι Ἀποστολικῷ θρόνῳ Ἀλεξανδρείας. Ἐνισχύσειαν ἡμᾶς εὐχαὶ Ὑμετέρας Παναγιότητος.

Ἀλεξανδρείας ΜΕΛΕΤΙΟΣ

*
* *

Ἀθήνας, Κηφισσιάν, 22 Μαΐου 1926.

Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ΜΕΛΕΤΙΟΝ

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ οὕτως αἰσίως εὐδοκήσας καλέσαι Ὑμετέραν Παναγιότητα Ἁγιώτατον θρόνον Ἀλεξανδρείας.

Πατριάρχης ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

*
* *

Ἀλεξάνδρεια, 22 Μαΐου 1926.

Οἰκουμ. Πατριάρχην ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

Πλήρεις χαρᾶς ἀναγγέλλομεν Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως ὁμόθυμον ἐκλογὴν Μελετίου ὡς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Τριπόλεως ΘΕΟΦΑΝΗΣ

*
* *

Ἀλεξάνδρειαν, 22 Μαΐου 1926.

Τριπόλεως ΘΕΟΦΑΝΗΝ

Εὐχαριστοῦντες ἐπὶ χαροποιῷ ἀγγέλματι συγχαίρομεν πᾶσι καὶ εὐχόμεθα πᾶν ἀγαθόν.

Πατριάρχης ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

*
* *

Εἶναι ἱστορικῶς ἀξιοσημείωτον ὡς πρὸς τὰς μεταξὺ τῶν δύο Πατριαρχικῶν θρόνων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας σχέσεις, ὅτι οὐχὶ διὰ πρώτην φορὰν Πατριάρχης πρώην Κωνσταντινουπόλεως ἐκλέγεται εἰς τὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας, ὅστις ἐπίσης ἔδωκε πατριάρχας εἰς τὸν Οἰκουμ. θρόνον.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος ὁ Πηγᾶς διετέλεσε συγχρόνως καὶ «ἐπιτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. θρόνου» (1597—1599). Οἱ Πατριάρχαι Κων/πόλεως Κύριλλος ὁ Λούκαρις (1612, 1621—23, 1623—30, 1630—34, 1634—35, 1637—38) καὶ Κοσμᾶς ὁ Γ' (1714—16) ὑπῆρξαν πρότερον Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας. Ἡ δὲ τελευταία ἐκλογὴ τοῦ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως Μελετίου Δ' ἔχει προηγούμενον παράδειγμα τὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ πρώην Κωνσταντινουπόλεως Σωφρονίου Γ' ἀναδειχθέντος τῇ 30 Μαΐου 1870 εἰς τὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ «Ὀρθοδοξία», χαίρουσα ἐπὶ τῇ αἰσίως διεξαχθείσῃ ἐκλογῇ, εὔχεται εἰρήνην καὶ εὐστάθειαν εἰς τὸν παλαίφατον Ἁγιώτατον Ἀποστολικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας.

Σημείωσις.— Χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας σημειοῦμεν ὅτι ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος ἐτελεύτησεν οὐχὶ ἐν Στοκχόλμῃ, ὡς ἐκ παραδρομῆς ἐγράφη ἐν σελ. 14, ἀλλ' ἐν Ζυρίχῃ, δι' ἧς διήρχετο ἐπιστρέφων εἰς τὰ ἴδια.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἀναγνώρισις τοῦ Ρουμ. Πατριαρχείου.—Ἐπιστρέφουσα ἐκ Πολωνίας ἡ Πατριαρχικὴ Ἀποστολὴ (ὅρα σελ. 16 α' τεύχους) ἀφίκετο τῇ 24 Σεπτεμβρίου π. ἔ. εἰς Βουκουρέστιον, πρὸς διεκπεραίωσιν ἑτέρας ἐκκλησιαστικῆς ἐντολῆς, τῆς ἐπισήμου δηλ. ἐπιδόσεως τῶν Πατριαρχικῶν Γραμμάτων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς εἰς Πατριαρχεῖον ἀνυψώσεως τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν Κυριακὴν (26 ἰδ. μηνὸς) ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ, ἱερουργούντων τῶν σεβ. Μητρ. Χαλκηδόνος κ. Ἰωακεὶμ καὶ Σάρδεων κ. Γερμανοῦ καὶ δύο ρουμάνων ἀρχιερέων, βοηθῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Βουκουρεστίου, μετὰ δύο ἀρχιμανδριτῶν καὶ δύο διακόνων. Ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Μύρων ἵστατο ἐν τῷ οἰκείῳ θρόνῳ, παρίσταντο δὲ ἐν τῷ σωλέᾳ τινὲς ἐκ τῶν παρεπιδημούντων ἐπισκόπων, ὀφφικιάλοι καὶ κληρικοί, ὑπουργοὶ καὶ ἐκ τῶν ἐν τέλει καὶ ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, ἐν ᾧ εὐρέως ἀντεπροσωπεύετο καὶ ἡ ὁμογενὴς ἐν Βουκουρεστίῳ παροικία.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν, κατ' εὐμενῆ ἔγκρισιν τῆς Α. Μακ., ἑλληνιστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐγένετο ἡ ἐπίσημος τελετὴ τῆς ἐπιδόσεως τῶν Πατριαρχικῶν Γραμμάτων ἐν τῷ ναῷ, καθ' ἣν πρῶτον ἀνεγνώσθησαν τὰ συστατήρια Πατριαρχικὰ Γράμματα, εἶτα δὲ διερμηνεύοντος τοῦ Ἄρχοντος Μ. Νομοφύλακος κ. Δ. Δημητρέσκου, ὁ σεβ. Μητροπ. Χαλκηδόνος προσεφώνησε καταλλήλως τὴν Α. Μακαριότητα, τονίσας τοὺς ἀρρήκτους μεταξὺ τοῦ Ἀποστολικοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς θυγατρὸς καὶ ἀδελφῆς Ρουμ. Ἐκκλησίας δεσμούς, καὶ ἐκφράσας τὴν χαρὰν καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ Οἰκουμεν. Πατριαρχείου ἐπὶ τῇ ἀνυψώσει τῆς Ἐκκλησίας ταύτης εἰς Πατριαρχικὴν ἀξίαν καὶ τιμήν. Ἐπηκολούθησεν ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐπισήμων Πατριαρχ. Γραμμάτων ἑλληνιστὶ μὲν ὑπὸ τοῦ σεβ. ἁγ. Σάρδεων, ρουμανιστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου πανοσ.

ἀρχιμ. κ. Τίτου Σεμένδρια. Ἐν τέλει ἡ Α. Μακ. ἐξεφώνησε θερμὸν λόγον, δι' οὗ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὰ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον.

Ἡ τελετὴ ἐπεσφραγίσθη διὰ πολυχρονισμοῦ τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου καὶ τῆς Α. Μακαριότητος, μεθ' ὃ ἐγένετο ἐπίσημος δεξίωσις ἐν τῷ πατριαρχικῷ μεγάρῳ καὶ γεῦμα.

Κατὰ τὴν ἐν Βουκουρεστίῳ παραμονὴν αὐτῆς ἡ Πατριαρχ. Ἀποστολὴ ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Μύρωνος, ἠξιώθη δὲ ἀπὸ μέρους τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας πάσης εὐκολίας πρὸς θεώρησιν καὶ δὴ ἀτελῆ τῶν διαβατηρίων αὐτῆς.

Ἡ ἀποστολὴ ἀναχωρήσασα ἐκ Βουκουρεστίου τὴν 30 ἰδ. μηνὸς ἀφίκετο τὴν ἐπομένην εἰς τὰ ἴδια.

*

* *

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνωτέρω σεπτὸν Πατριαρχικὸν Γράμμα ἔχει οὕτω :

Ἀριθμ. Πρωτ. 1579

Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Βουκουρεστίου, Μητροπολῖτα Οὐγγροβλαχίας καὶ Πατριάρχα τῆς Ὀρθοδ. Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Μύρων, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἄσμενοι προσφωνοῦμεν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα διὰ τοῦ νέου Αὐτῆς σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ τίτλου, προφρόνως ἄρτι δι' ἀποφάσεως ὁμοθύμου τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου ἀναγνωρισθέντος. Ἡ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὡς μήτηρ φιλόστοργος, τὴν ἔφεσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν κρίνασα καὶ ἐννοήσασα τῆς πεφιλημένης καὶ τετιμημένηςαὐτῆς θυγατρός τε καὶ ἀδελφῆς ἐν Χριστῷ Ἁγίας Ρουμαν. Ἐκκλησίας, οὐχ εὗρεν ἀνυπέρβλητον κώλυμα τῷ καλῷ τῆς οἰκονομίας χρήσασθαι τρόπῳ καὶ προφρόνως καὶ ἀπὸ τοῦδε τὴν ἑαυτῆς δοῦναι ἀδελφικὴν συγκατάθεσιν καὶ ἀναγνώρισιν εἰς τὰ ἀπὸ κοινῆς ἀποφάσεως Ἐκκλησίας τε καὶ Πολιτείας ἐν τῇ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ γενόμενα, ἐν πεποιθήσει καὶ ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ βεβαίως ὅτι καὶ ὑπὸ τῆς ὅλης Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας, ἐν Οἰκουμενικῇ ἢ καὶ μεγάλῃ ἄλλῃ Συνόδῳ ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ συνερχομένης καὶ τελειωτικῶς περὶ τῶν τοιούτων κατὰ τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν ἀποφασιζούσης, οὐκ ἄλλως τὰ ἀπὸ χρηστῆς προθέσεως ὑπὲρ τῆς ὠφελείας καὶ τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας προτελεσθέντα κριθήσονται. Ἔχομεν δὲ βεβαίαν ὡσαύτως τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐν τῇ ἀπόψει ἡμῶν ταύτῃ, καὶ ἄλλα ἐχούσῃ ἤδη τὰ πραγματικὰ παραδείγματα, ὁμογνώμονας καὶ συμψήφους ἕξομεν καὶ τοὺς λοιποὺς Ἁγιωτάτους καὶ Σεβασμιωτάτους Πατριάρχας καὶ Προέδρους πασῶν τῶν Ἁγίων ἀδελφῶν ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ κοινὴ καὶ ἀπὸ τοῦδε ἔσται πάντων ἡ συναίνεσις περὶ τῆς εἰς τὴν Πατριαρχικὴν ἀξίαν ἀνυψώσεως τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, ὡς τιμῆς καὶ ἐπιβραβεύσεως λόγῳ τε τῆς εὐλογίᾳ Θεοῦ ἐπελθούσης ἄρτι διὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ ὅλου εὐσεβοῦς Ρουμανικοῦ Ἔθνους συνενώσεως μεγαλύνσεως τῶν κατ' αὐτὴν εὐκαίρου καὶ δεδικαιο-

λογημένης, λόγῳ τε τῆς ἐλπιζομένης μείζονος ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ εὐσεβείᾳ προκοπῆς καὶ ἐπανθήσεως τῶν κατ' αὐτὴν προσφόρου καὶ λυσιτελοῦς.

Εἴη μὲν οὖν ἡ οὕτω συντελεσθεῖσα τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἀνύψωσις εἰς τὴν Πατριαρχικὴν ἀξίαν καὶ περιωπὴν ἀφετηρία νέας ἀκμῆς τῶν κατ' αὐτὴν καὶ πᾶσα χάρις καὶ πᾶν δώρημα τέλειον κατεπέμποιτο πάντοτε ἄνωθεν αὐτῇ.

Ἡμεῖς χαίροντες ὅτι μέλλομεν ἀπευθύνεσθαι ἐφεξῆς πρὸς τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ὡς πρὸς Πρόεδρον Ἐκκλησίας ἤδη Πατριαρχικῆς καὶ εὐχόμενοι ἀδελφικῶς πᾶσαν ἱκάνωσιν, κατασπαζόμεθα καὶ αὖθις Αὐτὴν ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης πολλῆς.

αϡκε´ Ἰουλίου λ´

Τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† ***Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ***

*
* *

Ἡ ἀπάντησις τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος :

Βουκουρέστιον, 26 Ἰανουαρίου 1926.

Ἀριθμ. Πρωτ. 60

Παναγιώτατε,

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, συνελθοῦσα εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1925, ἔλαβε γνῶσιν λίαν εὐχαρίστως τῆς Ὑμετέρας πολυτίμου ἐπιστολῆς ὑπ' ἀριθμ. 1579 καὶ ἡμερομ. 30 Ἰουλίου 1925· τῆς πράξεως δηλονότι δι' ἧς Ὑμεῖς τε καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Μεγάλης Οἰκουμ. Ἐκκλησίας ἀποδέχεσθε καὶ ἀναγνωρίζετε τὴν ἀνύψωσιν τῆς Ἁγίας αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν τάξιν Πατριαρχείου καὶ τῆς ἡμῶν Μετριότητος εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ πρώτου Πατριάρχου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ἡνωμένης ἐν μιᾷ. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἁγίας Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἤκουσε μετὰ μεγάλης πνευματικῆς χαρᾶς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πολυτίμου τούτου ἐγγράφου, ἀποδεξαμένη αὐτὸ ὡς αἰσθητὸν δεῖγμα τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία ἐκδηλοῖ εἰς ὅ,τι ἔχει ὡς ἀποστολήν, τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προόδου καὶ τῆς ἐνισχύσεως τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου πίστεως διὰ τῆς εὐημερίας ἁπασῶν τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἐν συνόλῳ ἀποτελοῦσι τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἧς ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὑπέρτατος Κύριος τυγχάνει ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Ἡ ἁγία Ρουμανικὴ Ἐκκλησία, πιστὴ εἰς τὸ ἔνδοξον αὐτῆς παρελθὸν ὡς φρουροῦ καὶ σθεναρᾶς προστάτιδος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καθὼς ἐπίσης καὶ ὡς γενναίου στηρίγματος τῶν δυστυχῶν, οὓς κατέβαλον αἱ θλίψεις καὶ τὰ δεινοπαθήματα, θὰ διατελέσῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι στερρῶς ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς βάσεως τῶν ἱερῶν δογμάτων καὶ κανόνων, τοὺς ὁποίους ἐκληρονόμησε παρὰ τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν προκατόχων καὶ τοὺς ὁποίους θὰ διαφυλάξῃ ὡς θησαυρὸν ἀνεκτίμητον καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ προασπίσῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ζήλου.

Ἐν δὲ τῇ συναινέσει καὶ τῇ ἀναγνωρίσει ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος

τοῦ νέου τούτου ἀξιώματος, τοῦ ὁποίου ἡμεῖς τε καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐγενόμεθα ἄξιοι, θὰ ἀντλήσωμεν νέαν δύναμιν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ Αὐτοῦ, ἠβουλήθη ἵνα ἀναθέσῃ ἡμῖν.

Ἡ Μετριότης ἡμῶν φέρουσα εἰς γνῶσιν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος τὰ ἀνωτέρω, λογίζεται εὐτυχὴς ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ποιμαντορικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς ἡ ἁγία ὀρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἐκκλησία κατέστη ἀξία νὰ τύχῃ τοῦ μᾶλλον τιμητικοῦ καὶ τοῦ μᾶλλον ὑψηλοῦ ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ ἀξιώματος, τοῦ Πατριαρχικοῦ.

Διὰ τοῦ νέου τούτου ἀξιώματος περικεκοσμημένη ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, αἰσθάνεται πλέον παρὰ ποτὲ τὸ καθῆκον, τὸ μὲν ὅπως ἀποδώσῃ χάριτας καὶ εὐχαριστίαν εἰς τὸν Πανάγαθον Θεὸν καὶ τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, τὸν Λυτρωτήν, διὰ τὰς ἀπείρους εὐεργεσίας καὶ ἐπικαλεσθῇ παρ' Ἐκείνου «τοῦ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύοντος καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦντος», ἵνα δώσῃ αὐτῇ δύναμιν καὶ πίστιν καὶ διὰ τοῦ Παναγίου Αὐτοῦ Πνεύματος κατευθύνῃ αὐτὴν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ θεάρεστον, τὸ δὲ ὅπως διαβεβαιώσῃ τὴν Ὑμετέραν Θ. Παναγιότητα καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Μεγάλης Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἀνεκφράστου αὐτῆς σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, ἅτινα αἰσθανόμεθα πρὸς Ὑμᾶς.

Ἐκφράζοντες ἐκ νέου τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐπεδείξατε καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς, ὅπως δεχθῆτε τοὺς ἀδελφικοὺς ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀσπασμοὺς καὶ ὅπως ἀναμιμνήσκησθε ἐν ταῖς ἁγίαις ἡμῶν προσευχαῖς τῆς Μετριότητος ἡμῶν, τῶν ἐπισκόπων, τοῦ κλήρου τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ὀρθοδόξου Ρουμανικοῦ λαοῦ, οἵτινες τοὐντεῦθεν ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν θέλουσι περιβάλλῃ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον διὰ τῆς αὐτῆς τιμῆς, ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως.

Διατελῶ τῆς Ὑμετ. Θ. Παναγιότ. ταπεινὸς ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ ἀδελφός,

† ΜΥΡΩΝ

Πατριάρχης τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Διευθυντὴς

Ἀρχιμ. Τ. Σεμένδρια.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἀποστολὴ Ἁγίου Μύρου. — Διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ., ὁ σεβ. Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ Πρόεδρος τῆς Ὀρθοδ. Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας κ. Διονύσιος ᾐτήσατο παρὰ τῆς Ἐκκλησίας Κων/πόλεως τὴν ἀποστολὴν Ἁγίου Μύρου. Ἡ ζητηθεῖσα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ποσότης ἀπεστάλη ἐν καιρῷ ἐντὸς ἐπὶ τούτῳ παρασκευασθέντος δοχείου. Ἡ Α. Σεβ. διὰ νεωτέρου γράμματος αὐτῆς ἀπὸ 30 Ἀπριλίου ἐ. ἔ., ἐγνώρισε μετ' εὐχαριστιῶν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὴν ἀσφαλῆ παραλαβὴν αὐτοῦ.

Παροράματα : Ἐν σελ. 3, στίχ. α' ἀντὶ ***κοινὴν*** ἀνάγνωθι ***καινήν.***
» » 13, » 37 » 1920 » 1925.

مدير مسؤل : ملاتيوس لوقاكيس